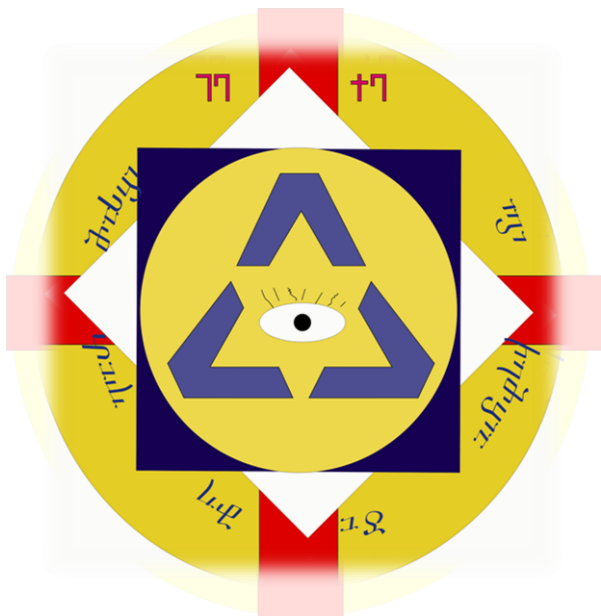

սո՛ւ ժխտեցե՛լ ո՛ւ սո՛ւ չարձեցե՛ր, սո՛ւ՛նք ժխտե՛ր զո՛ւ սո՛ւնք զարձեցե՛ր
հիմնառեցե՛լ ո՛ւ չբո՛ւ չարձեցե՛ր, ոչ ճարե՛ր զո՛ւ ի՛նչ, ժխտե՛ր
հիմնառեցե՛լ ո՛ւ զո՛ւ չարձեցե՛ր. հի՛մն մե՛ս զո՛ւ ժխտե՛ր զարձեցե՛ր
ժողովրդա՛ն առա՛ջ խո՛ւրճե՛ր ! ժմբո՛ւստ ոչ ո՛ւմ ժխտե՛ր ո՛ւ !

ոչի հղթմոս լոս մղ ԳՏԻ մսկմի
ուճիւո, Յլոսպոնս մոնսնէճիւո, Եճճոննմ'ոնո մղճլոնս
ղկոնո, 2009 Ն'ղլոո

აღდგომა

საკუთარ ცოდვის მე ვარ მძევალი.

ტყვე უსახური, მჯლე და მსუნაბი.

დღეს ღვთის სიყვარულს, ავყრი
ბორკილებს

და ყველა კუნჭულს განთავისუფლებ,

რომ ბული ჩემი ტახტად დაგუდბა,

ქრისტეს აღდგომას და თეთრ

აღუბლებს.

აქ აღნიშნულია ის ღამეები რომლებზეც
დ.გაჩიჩილაძის მიერ დაწერილია მალოდია

გული

უფალი ჩემში გაზავებულია !
და სავიცოცხლო კალის მომცემი,
თვით გული ჩემი მისი სახლია,
სხეული ჩემი მისი ტაძარი.
ჩემთვის სინდისი არის უფლის ხმა,
თავად იესო ჩემი მოძღვარი.
მე მას არ ვეძებ საღვაც და საღვაც,
იგი ჩემშია და მე ვარ მასში.
ეს მიწის გურთი სახლად მარბუნა,
თვით ღაეტიან ერთ ციდა გულში.

პოეზი

სოფლის სანყთრო მოკლვა.

ბოლოს ნებსცილი სკენია.

მძიმე და ობი ნებსცილი.

ეე შაირობის სეზნია.

მოვა დრო ყველა მოყვედებით:

ჩაძლენი, ეანძციოსხავია.

თუ ვსდები დძობთმა ეანსჯოს.

ვის და რა ყვეთებია?!

ასე ძეონია ჟობია?!

სისოსხლეს სიყდილის ძეზეს.

ძენი ეძაბოთოს ვაღია!

უკვლავება

მაშინ როდესაც
ღავრჩები მართო,

არავინ არღვევს ჩემს მყუდროებას,
ქარიშხალივით შემოსვალ ჩემში,
წამით არ მაცლი უტყვ მღუმარებას,
ალბათ ამიტომ უნ ბქვია ღმერთი
მე კი შენი ვარ ვით უკვლავება

2004 წ.

ამაღლება

ამაღლებიდან ამაღლებაამდე

მე მახსენდება ბოღბოთა-ჰვარცმა,

შემდგომ აღდგომის ბრწყინვალე

წუთი

და ჯოჯოხეთით სულების დახსნა

ამ ამაღლებას შეგბოთვ უფალო

ჩვენი სულების ცოდვისგან დახსნას,

ბარეთ მძვინვარებს ბოროტი სული,

ავი ახრდილი სისხლისურად როკავს!

ამ ამაღლებას ერთს ბოთვ უფალო

ჩემი სამშობლოს ცოდვისგან დახსნას

გრისთიყს. (მიქონიეო მოხვქოს)

2004 წ'ელი

სა ადნიშნულია დ.გაჩიჩილაძის ნახაბები ესაიზაბი, და სხვა მხატვრული ნაწარმოებები, ამ წიგნის გარეხანი და მხატვრული გაფორმება ეუთვნის იმავე ავტორს. ანიმაციაში გამოყენებულია web/search/gif ფაილები

საბავშვო

აკა უფალო, მუშუაო,
ბულთა მკერობელო,
მუსლმოდრეკილნი,
დახოქილნი ვღბეპართ შენს
წინა,

და კრავისეპრი მორჩილებით
შეზღადადებთ შენ, ცათა შინა.

ბარდმობვივლინე სასწაული და
ბანაბრწყინე ივერია, ღმრთით
კურთხეული, ვით აღადბინე
სამარიდან ღაზარე წმიდა.

მამულისათვის, თავდადებულ,
მოწამეთა სახელთა შინა, კვლავ
დააწესე გმირნი ახალნი,

კვლავ მოგვეც კალა, რომ
მივმეახლოთ მორჩილებით,
საიდუმლოს შენსასას ზეციურს,

რომ ჩვენი გული სულისთვის
კბერდეს, სული ჩვენი კი მამულის
ტკივილს საღბუნ დაედოს.

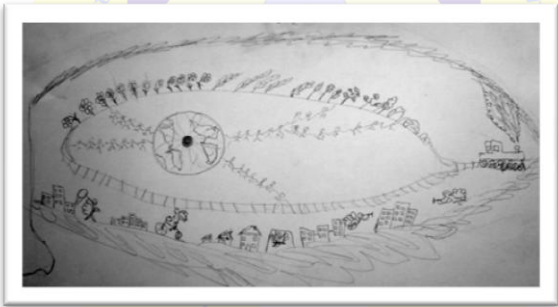

ციკლო, ნინო. ანთოლოგია, 2001
ნ'ელოი თრავმენცი მანკოლოი ხე

ჭემმარიტება

ზოგჯერ ჯობია განუღბე თავსაც,
მაგრამ არასდროს განუღბე უფალს,
ზოგჯერ სიმართლეს ვამბობთ
ქველანი,
ჭემმარიტებას მხოლოდ უფალი.

სამყაროს თვალში

**ლოცვა მიღბომილი (შენმძიმე) დედა
ღვთისმშობლის ხატისადმი**

შენ შებხარის მიღბომილო, სულიერი
ყოველი, შობილი და მშობელი,
წმიდისა სულისა სასძლო
კურთხეულო,

ცათა უპირველეს არს მუცელი შენი,
რამეთუ, შენთან არს სამოთხე
ბამოუთქმელი;

წმიდაო ტაძარო ქალწულებისაო;
დელობრივსა შენსა, საღმრთოსა,
შეწვევნასა გევედრებით

შენ, მაკურთხეველო დედაო,

უნაყოფო ყანათა ნაყოფიერებისაო;

მიღბომილთა მფარველო, და

ბანდევნულთა თავშესაფარო

მიუღბომელო;

ორსულთა და მშვილთა შინა
მყოფთა

ორთავ-სულთა, განმასხარებლო,
ღვთის მსბავსთა ხატთა შობითა,
მოკუდავთა განმასრძნობლო;
მშობიარეთა სენთა და ბუბრთა
მკურნალო,
და უეცარ საღმრთაბათიან დამხსნელო,
დედათა შორის უპირველესო დედაო,
ყოვლისა სულიერისაო;
დაუტყვენელისა დამტყვენლო,
ძალისაებრ ჩვენისა, სოტბასა
სადედუფლოსა შეგასხამო შენ,
მაცხოვრებლისა ჩვენისა, მშობელო,
თავად მაცხოვრებელო დედაო

ასეა წესი ოხერი

მკვდარს
მუქთად
შემხვდა
ყოველი,
რასაც
ვეტროდი,
ველტროდი,
სიცოცხლე ისე
გავლიე,
სული ვერ
მოვიწადირე!
სულ ოხრად
დამრჩა
ყოველი,
რაც ყოფით
მოვიტარიბე.
თეთრს შავი
მუღამ თან
დასდევს,
ასეა
წუთისოფელი.
სიყვარულს შური
თან ახლავს
ასეა წესი ოხერი.

მთრობიელის
ლოტი

ბიორბობა

შემობრკანდა ბიორბობა,
შემოღბომის შერეებით,
ილოცება საქართველო
ათასგვარი – შერეებით,
ატეხილა ცაში რეკვა,
ზეცაც გვლოცავს შერეებით
ღვინოს გვისხამს მერიქიშუ,
შემობვცქერის შერეებით
ციცქნა ღოქი, შიალები,
ღიღი ყანვი შერეებით,
შეკახმულა ღიღი სუფრა
ნაირ-ნაირ შერეებით

ადიდებენ წინაპრებს და
მაღლი გვმოსავს შერებით
ბავშვს ღოცავენ თვალხატულას
ისიც გვლოცავს ღაქსებით
ქალს ღოცავენ, ღამაზ ქალს
და ისიც გვლოცავს შერებით
შემობრძანდა ბიორბობა,
შემოდგომის შერებით
ციცქნა ღოქი, ვიალები,
დიდი ყანვი შერებით,
შეკახმულა დიდი სუფრა
ნაირ-ნაირ შერებით
ბავლექსავ და ბადღებრძელები,
ტკბილად თბილად შერებით.

S.M.S - ით მებობარს

შინისაკენ მიმავალი ათას რამეს
ვფიქრობ,

მაბონდება მე ბავშვური
ბაბიმარჯოს ბიჭო.

მიღა ისევ ჩვენი ძმობა,

ისე წმინდა იყო,

ვით ბავშვური შეძახილი,

ბაბიმარჯოს ბიჭო.

*ციქლო, ზეთი. ჰოჯალოთხი, 2001 წელი
ფრანგულენოვანი მშენებლის შიშველი*

ავია-ჩანახატი

ისე ლამაზია ციღან საქართველო
მოვფრინავ ბადმოვყურებ მთებს და
იალაღებს

ნაცნობი ხედები, გუბერი კავკასია.

ქალაქი სოფელი,

შუბა და აღმართი,

მდელო ეკლესია

უცნობი რას მიქვია?

ყველა ჩემებია,

ისე ლამაზია ციღან საქართველო,

ვეღარ გავარკვით უფლის სახლია თუ

კაცის საღბოშია?

სიმღერა დიოსკურიაზე

დღეს გაზაფხული
გააღღობს ყინულს,

და ზღვის ნაკირთან მზე მოცურდება.

ახალ აღიონს და ღიმილს კეთილს,

წინ ვერაფერი ვერ აღუდგება!

შურსა და ღალატს გავატან წარსულს

შენდობის კაღას და ღვთიურ მაღლსა

ჩვენი გუბერი დიოსკურია,

სულ ერთიანად აღუდგენია!

ღვთიურ სასწაულს დიოსკურია,

სიხმარი ცხადშიც აღუდგენია!

აქ აღნიშნულია ის ლექსები
რომლებზეც დ.გაჩიჩილაძის მიერ
დაწერილია მუღოღია და სიმღერა
შენსრულაბია საჯაროდ ჟონსერტზე
ან რადიო ტელევიზიით

გვარიშვილობა

გვარი და გვარიშვილობა,

მძიმე ჯვარი და მაღლია,

სარბოა ორთავ მნათობი,

მზე ღღისით, მთვარე ღამითა.

თავს თუკი რაგმ გადამხდა,

თან მარბო, თანაც მაწმინა.

უცნაურია სვე -ბედი,

მლანძღა და კიდეც მაღიდა.

ამ სოფლად გვარიშვილობამ,

არც მავნო, არცა მაღსინა.

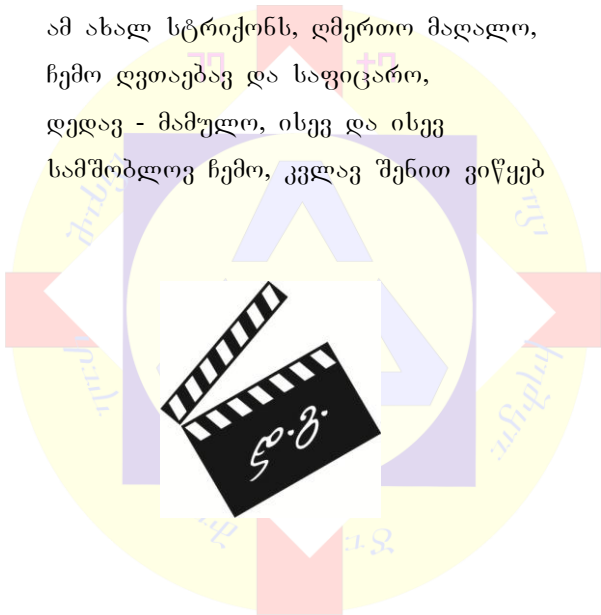
უნღოა წუთის სოფელი,

ზღვა ბავლილს უცებ ჩაბძირავს

სტრიქონის სული

მე გალაქტიონს მეძახდნენ უწინ,
უფრო ადრე კი მერანზე ვიჯექ,
გამოქცეული ლექსის მუზა ვარ,
გაუხედნელი სტრიქონის, სული.
“ტანო-ტატანო, საოცარო ხოდაბუნებო,”
სული ეული, შენზედ მზირალი
დუღალავი და ქინიანი,
მიჯნურობისთვის ტანჯული მარად,
შენი მომავლის და წარსულისთვის
ბევრჯერ ვნებული და დაკოდილი,
მაგრამ ტრაპეზის კელაპტარივით,
შენს სამსხვერპლოზე შესაწირავი,
მე მოჩუხჩუხე რითმა ვარ მტკვარის,
ძარღვებში წმინდა მე სისხლი მიდგას.
ქართული სული, დაუდებარი,
ათას ბრძოლაში გამონაცადი,
დასწველი და
დასახარჯავი.

შენზედ ფიქრისგან ზოგჯერ მზიანი,
ზოგჯერ კი ძლიერ, ძლიერ მტირალი
მაგრამ, ყოველთვის შენი მგოსანი,
ამ ახალ სტრიქონს, ღმერთო მაღალო,
ჩემო ღვთაებავ და საფიცარო,
დედავ - მამულო, ისევ და ისევ
სამშობლოვ ჩემო, კვლავ შენით ვიწყებ

შენში ვიცანი

ჩვენ ვერ ვიცანით თვით მაცხოვარი
და დღესაც ერთი მაქვს სათხოვარი
მოდით თავადაც ამ ერთხელ სცადე,
მოუხმე უფალს, ჩუმად უსიტყვოდ.
გულის ფიქრებით, ვით მშობელ მამას,
ბავშვურ ტიტინით და მონატრებით,
ღმერთო მაღალო, ღმერთო ძლიერო,
ქრისტევე ჯვარცმულო და კვლავ
აღმდგარო თავად იესო და მაცხოვარო.
ჩემო შემქმნელო და წინამძღვარო.
მინდა, მე შენი, ნათელი ვნახო,
მინდა, რომ შენში, ვიპოვო სული
და ჩემი გულიც შენ შეგიერთო.
მინდა რომ ერთ დღეს ძე შენი მერქვას
და შენს რჩეულთა რიცხვში ვეწერო.
მინდა რომ ქვეყნად
მიყვარდეს ყველა,

ბალახს და მზესაც მსურს მოვეფერო,
მერე უსიტყვოდ სულ გაირინდე.
ყური დაუგდე სინდისის ჩურჩულს.
მერე სიჩუმე დახერხავს ლოდებს,
მერე სინანულს ექნება სოლო და
ძლიერ დიდხანს დაუკრავს ბასებს...
თუკი შენს თავზე შესძლებ ამაღლდე
და თუკი, მტერსაც წრფელად იყვარებ.
მაშინ იხილავ შენ თავად უფალს,
უმაღლვე, ღმერთი შენში იხარებს,
როგორც ჭურჭელი ივსება ხვავით,
თვით მაცხოვარი შენში ისახლებს
თუ გინდა ჩემი არ დაიჯერო,
მოდით თავადაც ამ ერთხელ სცადო,
მოუხმე უფალს, ჩუმად უსიტყვოდ.
მე მაცხოვარი წედანაც ვნახე,
წედან უფალი შენს გულში იყო.
ნუთუ ამჟამად შენც ვერ იცანი,

ნუთუ არ გახსოვს?!

შენ შემაყვარე, შენ გამაცანი!

მე კი უბრალომ ძალზედ მდაბალმა

თვით მაცხოვარი შენში ვიცანი

წახეყლი (სამოთხის უშლის ხე)
2007 წელი

ზეითი მუქსომ (შინაზნი ორძე) 2007 წ. ივლი

მზე-კაცი

თვალი გაახილუ? დილა
მშვიდობისა!

ღმერთი განადიდუ? დილა
წყალობისა!

სული განაშვიზლუ? დილა
სიხარულეობისა!

ბული გაიხსენი? დილა
სიცოცხლისა!

ნუღარ დაიძინებ, უანჯარა გამოაღუ!

უცხოს და ახლობელს, რიხით
შემოსძახუ:

როგორ მყვარებინართ, როგორ
მოგენატრეთ!

მინდა მოგეუფროთ ყველას ღუნიაზუ!

მჯესავით იბორებს მზე-კაცი
ქვეყანაზუ,

ზობს ხელს მოუშართავს, ზობს ბულს
დაუამებს

და ქვეყნად ამ სიკეთეს არავის
დაამაღლებს.

თავისი მზე-კაცობით, მიწის ბურთს
ბაანათებს!

სიცოცხლეს ღუნიაზე არასდროს
დააღამებს.

და როცა მისუსტდება, ღვაწლით
დაიღლება.

მუხლებზე
დაიხოქებს,
ცისკენ ხელს
აღაქრობს,

უხმოდ
აღმოხდება:
ღმერთო
შემიწყალე!!!

მერე
დაღამდება.....

ცაზე
ვარსკვლავებ
ი, მძივად
მობნევა,

ზოგი იციმციმებს, ზოგი იკაშკაშებს!
ერთი იმათბანი, იმას მოგვაბონებს,
ღღუ რომ გვინათებდა, მზეს რომ
მივამსბავსეთ.

როცა მოგენატრით ცაში აიხეღეთ,
ზეცას გაუღიმეთ, მნათობს
შემოსცინეთ.

თქვენ და ვარსკვლავებმა. ერთად
გაიცინეთ

ისე რომ ამ დიმილით, გული
გაბინათღეთ

ზეცამდე მანძილი უეცრად
დამოკლდება!

სული ამალღდება,

სული განათღება,

ისე იკავშაშებს, ცაზე პაწია

ვარსკვლავად აინთება !!!

ეზა
ხსნისა

მოდო ეს გულიც, ამივსე ღოცვით

დილა აღრიან, ღოცვას გულიანს.
ღმერთი შეისმენს როგორც ბალობას
და ადამიანს, ჩიტების მსბავსად,
უხილავ ფრთებით ცაში აიყვანს.
მლოცველის გული და იაღონის
ფრთები მღერისას,
ბვანან მოზიდულს ისარს, მშვილდისას
და თითო ბგერა, როგორც ისარი,
კაცთა გულს წვდება უხმოდ
ღოცვისას.

აკა მლოცველო ქალავ და ცოლო
მოდო ეს გულიც, ამივსე ღოცვით,
და ღმერთი ჩვენაც, ღოცვით
დაღლილებს.

უხილავ ფრთებით დაბვასაჩუქრებს.
თავად უფალი დაბვადბამს ბვირბვინს,
მთვარეს და მზესაც ხელის მომკიდედ.
მთებს ტახტად, ხეხილს სუფრად,
ღრუბლებს სასახლედ, მინდვრებს
ხალიჩად, ვერხთით დაბვიბებს.
აკა ეს გულიც, ღოცვით აივსო-!
და სიყვარულით სავსე სულებით
ჩიტების მსბავსად, ცაში
ბავზრინდეთ

ღმერთმა ერთი ერთად

როცა დილა გათენდება, ყველაფერი
ბაცხადდება და ამ ქვეყნად
დამალული არაფერი არ დარჩება,

როცა ბნელა და სიკვდილი
უღმობელად გვეპარება, როცა ბული
ვეღარ არჩევს კეთილსა და
ბოროტებას

ჩვენი ხელით იმ შტოს ნუ ვჭრით
წინაპრისგან რაც გვერგება, ხვალ
რომ უნდა მოგავალი გამოიღოს
კეთილ კვირტად.

ყველას ერთად შეგვიძლია ჩვენი
ქვეყნის გადარჩენა!

მოყვასის და მოკმისათვის დავდოთ
ჩვენი სიყვარული, თითო სულმა,
თითო სანთლად, დღეში ერთი
კაცისათვის გულში როგორც
კელაკტარი, რომ დაანთოს
სიყვარული,

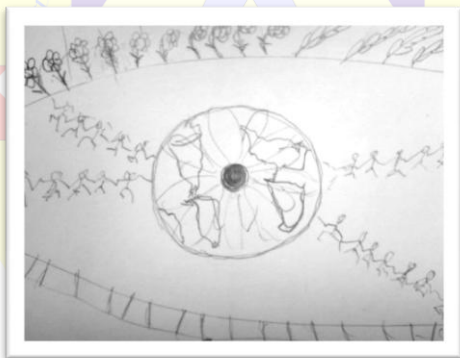
ერთმა ერთი კაცისათვის ღმერთს
უმსთხოვოს სინანულით.

ყველამ ერთად - ერთისათვის, ერთმა
თავის ძვეყნისათვის. ერმა თავის
შვილისათვის, ერთმა თავის
ერისათვის,

ღმერთს შევთხოვოთ ყველამ
ერთად.რომ არ იყოს ბოროტება
და ეს ზეცაც გაბრწყინდება.
უფლისადმი სიყვარულით ჩვენი გული
ბანათდება და ღვთიური სიყვარულით
საქართველოც გადარჩება.

ილია მეორეს

ო მ დღეს, ივერთას შობილა ვაჟი,
ჩამოჰკრეს ზარმებს-ვლადიკავკაზში.
ლ ომისის ტაძრის გეგერ კედლიდან,
ამოზიდულან იეპი ნაზი.

ო მ დღეს, ივერთას შობილა ვაჟი,
დაფშვიდებულა თურგე არაბვი.

ა თასი - წელის ნაბუზღუნები,
ხმა ერთიანად გაუკმენდია.

მ ოდიდებულა იმ დღეს ჭოროხი,
მოქცევა ლაზთა თითქოს უბრძენია.

ე ნბურიც იმ დღეს გაბიჟებულა,
აზვირთებულა გეგერი მტკვარიც.

ო ღონდ არაბვი, დაწყნარებულა,
დადინჯებულა ვითარცა ბრძენი.

რ აღბან დიდება მდინარეს თურგე
მყინვარის წვერზე როდის სწვევია?
არამედ როცა მოიკრებს კალას,

ე ერის და გერის მოისმენს
ტკივილს, მოივლის მთა-ბარს და
მცხეთად მისულს,

ს სვეტიცხოველთან ჩაიკრავს
მტკვარი

ერთ მუშტად შეკრულთ მტკვარსა და
არაბვს,

მაღალ ზეციდან დალოცავთ ჯვარი.

სიმაღლე მთების სიმდაბლე გარის,
ვით წვერი თეთრი და თმა კი შავი,
მტკვარი ჩურჩულით და ჩუმი
ლოცვით,

დედაქალაქში შემოვრძანდება.

სიონთან მისულს, მეტეხის ხიდი,
როგორც მოწამეს – თავზე
გვირგვინი,

სამების კალით თავს დაეღებება.

სიბრძნესთან ერთად – ჭეშმარიტება
და სავსეთო გადლი – დიდება უტყვი,
დიდება უხმო, მღუშმარე, ჩუმი,
ბამოუთქმელი – ვითარც ნათელი,
ელიას მთაზე მასთან ბრძანდება!

აქ თეთრი მტრედი, როგორც
დასტური

გასაოცარი უბრალოების,
პატრიარქს ახლავს ღვთიური
ნათელით.

ღმერთო დიდება ასეთ მოძღვრი
სთვის,

რომ მოგვიჩინე მწყემსად ქართვე
ლთა,

შენვე აკურთხე მეუფეო ზეციურო,
ქრისტესადმი უმტკიცესი ერთბულე
ბისტვის

შენ დაუწესე, ივერთ მოძღვარს,
ამ მიმე ჯვარის ბულით ტარება.

აკა, უფალო როს მოვა ქამი,
უმნ აუსრულე მტკვარსა და არაბვს,
ათასწლეულის ჩუმად ნალოცი
უმნვე მიმადლე ენბურს და ჭოროხს,
რომ ბადასწიონ ქართლის საზღვა
რნი
და განაბრწყინე ღვთიური მადლით
ივერო მოძღვარი.

აქაწიელი აქაწილი 2001

Handwritten signature or mark at the bottom right corner.

ნუბეუი

ნ უ ბეუინია კვირვასო, ნუბეუი
ბქონდუს ღვთის.

ო ცოდე როცა ექახი ის უხმოდ,
ჩუმაღ გცდის...

ნ უბეუი თავად ღმერთია, გეუუე
ჩვენი ხსნის,

ო ღონდ უხმობდე მას გულით და
უენეოც უმაღ უემოვა.

ღ აუქახე და ის მოვა თვით
მბრძანებელი ცის,

ჟ ღამიანის კი არა გული გექნება
ღვთის.

ვ ნებით კი არა ნუგეშით სული სულ
საზსეა გეძნება, კაცით კი არა
ღვთით.

ო კოვი რასაც ეძებდი, რაც ჯერ ვერ
პოვედი თვით,

თ ავიღან იბრძნობ სიცოცხლეს,
ახალშობილის ხიბლს,

ა რ იფიქრო რომ დიდი ხარ, შენ რომ
ჩვილი ხარ ღვთის.

ბ ე ციდან შერხებით ჩამოვა, შენში
იცხოვრებს ის.

ე ნღუ და ნახე არ მოვა?

ს ულ ჩუმ-ჩუმად შესთხოვე და მოვა,
შენში შემოვა, ღმერთით იძნებო
თვით.

მთაწმინდას ვუმხელ

მართოდ მივიდი, მთაწმინდას ვუხელ,
შეღამებულზე შევუღებ გილიქს.

ჩემს გულის ნადებს მთაწმინდას
ვუმხელ,

წარსულის ღანდით ბარს
შემორტყმული.

ღიღი იღია, თავის სიწმინდით,
უფლის ნათელი თავს ავენია.

და აი ტატოც თავის მერანით,
არ ემონება ტაიჭს მხედარი.

და აქვე მოდის ბალაქტიონიც,
ხელკავით მთავრეც მას აჰქოლია.

თითქოს ყოველი არის სიზგარი,

და საქართველოს გედის ვარსკვლავი

ბრძოლათა ცეცხლში
ბამოწრობილი

ამ უნდა მოსწყდეს სამჭედლოს ციურს,
რომ სვალ ცისმარე ბანთიადისას,

მთაწმინდის მთაზე ჩამოეკიდოს.

მთაწმინდის მთვარევე კოეტი ნაქეპო,

ღამევე უკუნო უტყვად-მეტყველო,

რითმეგად მესმის შენი ჩურჩული,

ჭალარა მკერდზე დაღვრილი მეღნად.

ვიცი რას დარღობს მამა დავითი,

რაზე დუღუნებს ოხვრა-ოხვრით,

მტკვარი ამ ღამით.

ზურბი ბაქციუს მთაო წმინდავ,

შენმა შვილებმა, ბასტეხუს ვიცი

ძმათა ერთობის

და ჩვენი ძველი სარწმუნოება,

სულ შარი-შარად ფულზე ბასცვალუს.

რაც ვერ წაგვართვს
ურღოებმა, ყიზილბაშებმა

ვერც თემურ-ლენგმა ვერცა
სპარსელნმა,

სულ თავის ხელით ნაწილ-ნაწილ

უნამუსოდ ჰყიდეს, თავად
ქართველნმა

მევის გვირგვინი მოუბრბია დღეს
ავზნობას,

ჩვენდა ვაეგად არად ფასობს არც
სათნოება.

ბლაბო-ჩინები და სამხრეები

ზობს ელანდება უზალთუნებად,

სინდისის კარღვი და სიყვარული

ბევრნმა გაყიდეს ხურდა ფულებად.

ჰეი, გაფხიზლდით არაგველნო,

ძმანო.... მამანო....!

არაგვის პირნო, დამაშვრალნო,

კლდენო...., ჭაღებო....!

კვლავ შემოსძახეთ საქართველოს,

ბანი თქვენი, თბილი მზიანი,

რომ გამოფხიზლდეს გაზაღეთი

და ის ჭაბუკი ტკბილად მძინარი,

მაგრად მოსძახეთ რომ შეიკაზმოს

ათასობით, ცეცხლოვანი ტატოს

მერანი.

რომ კრწანისიდან კვლავ ისმოდეს

არაგველთა აგჯრის ქღრიალი,

მაგრად მოსძახეთ მთაწმინდიდან

სიტყვა თვენი ომანნიანი!

რომ გაემოღვიძან არ ისმოდეს

ურდოების გველ-ყიჟინა, გულთა-
მყინავი.

რომ მტკვრის გადაღმა გელუკუღმა

არ ბრუნავდეს ჩარხი მზიანი.

ღმერთო მოგვეცი ვაჟკაცობა
დავითისი, გამგებლობა,

თავხარი დავცეთ მოღალატეთ ვინც
შეორბულდა

მხარი მხარს მივცეთ და ავასრულოთ

დიდ წინაპართა ნაოცნებარი.

2004წ. 16.
თეგერვალი

მეცნიერული ჯგუფი

ერთი რჩევა მეფეთათვის

მლიქვნელთა რჩევას და ცრუმთა
თათბირს

არცერთ მეფისთვის ჯერ არ ურბია...!

ვაი იმ მეფეს ვისაც არ ახსოვს რომ
ფიანდაზებს

მოლიკულ გზაზეც ხშირად უყრიან?!
მეფეთათვის

უს ლექსი ეძღვნება ომში
გმირულად დაღუპული ჩემი
უსაყვარლესი მეგობრის საშობა
იოსელიანის ქალიშვილს
მაშინ ჯერ კიდევ 12 წლის
ნინო იოსელიანს

კაწაწინა ქალბატონო,

ასე რამ მოგაწინაო.

ერთი ცილა, ღურჯ თვალებში,

ზღვის სიღრმეზე უფრო მეტი,

სიბრძნე რამ შეგბინაო?!

ჩაბიკოცნი, იასავით შესვეტაკეს
თვალებს,

მაბრამ გულში კვლავ სიკვდილის

და შიშის ხმა გამსდევს.

აღარ ისმის იმ ბიჭების,

კველ ქართული ღაღი,

გვედრები ურდოების ღმერთო,

კაცთა მოღბმის სისხლს,
მეტს ნულარ დაღევ.
არ მოუკლა სიყვარული,
ბულში არც ერთ ქართველს.
რომ ვაკოცე იაღბუზზე,
ბამარჯვებულ იებს,
მაშინ მივხვდი, რამ დაბქანცა ასე.
ვერ დაახრჩოს ზღვამ
და ველარც ოკიანემ,
რაც სიყრმეში მაბ თვალეგმა ნახეს.
ბავრინღება საუკუნე,
კვლავაც იამაყებ,
მოუყვება ჯაღოქარი ისევ
შენისთანებს,
იმ კველთა-კველ საბმიროთა აგბებს,
ნულარ სტირი, ბამიცინე
ყველა შენი ოცნებები ასრულდება
მაღე.

სოხუმური ბალადა

ჩემი სამშობლო აფხაზეთია,
კველი კოლხური მიწა.
მე არასოდეს დამავიწყდება,
შენი ამრა და რიწა.
მესმის კივილი, ცეცხლის წივილი,
სულის უფოთვა და გმინვა.
ბიჭებს ბიკლავენ ჩემო ქალაქო,
შენი ქუჩების გმირებს.
ჩემი სამშობლო აფხაზეთია,
კველი კოლხური მიწა.
მე არასოდეს დამავიწყდება,
შენი ამრა და რიწა.
ვიცი პირს მობანს, ნახი იეპი,
ჭურვით დაკობილ მიწას.
ისევ მოვლიან თეთრი ჩიტები,
ჩამოსხდებიან ნაპირს.
მოცვივდებიან გობო-ბიჭები,
მზუს აჩუქებენ რიწას.
არ დაიდარდო ჩემო სამშობლოვ,
შენი დიდების გვჯერა.
ჩემი სამშობლო აფხაზეთია
კველი კოლხური მიწა
მე არასოდეს დამავიწყდება,
შენი ამრა და რიწა.

ოლი ტყე ენაფიკა 2008 წ.

Նդուռ, Եղևուտ,
Յոնան 2004 Ն'դրու

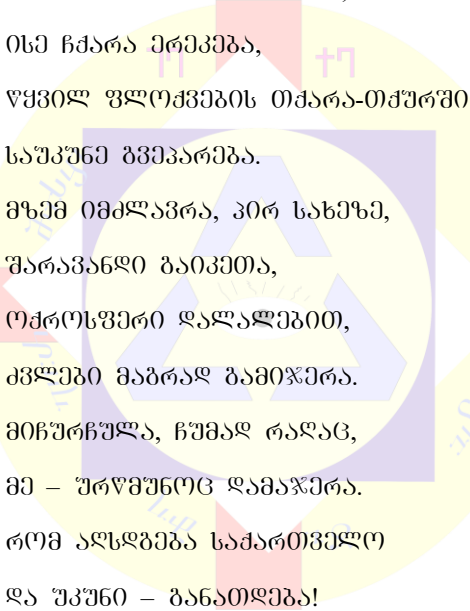

საქართველო გაბრწყინდება

აღიონზე სისხამ დილით,
მზე ქუთაისს ეფერება,
მასპინძელი თავის სტუმრებს,
ტკბილ ღებენდებს გვეუბნება,
უსასრულო ღვიძილისაგან,
გუბა წამწამს ებნინდება,
გული ჩქარობს ბარბის ისე,
თითქოს წამზომს ეჭიბრება.

აღარ აცლის არც აღიონს,
ღურჯი კაბის მოზომებას.
ცელქობს ჩემი ანცი სულის,
ბელათისკენ მივრინდება,

იმ დავითის საძვალესთან,
თეთრი მტრელი ბოგმანებდა.
ღროს მეთელე ისე ჩქარა,
ისე ჩქარა ერეკება,
წყვილ ფლოქვების თქარა-თქურში
საუპუნე გვეპარება.
მზემ იმძლავრა, პირ სახეზე,
შარავანდი ბაიკეთა,
ოქროსფერი დალალებით,
ძვლები მებრად გამიჯერა.
მიხურჩულა, ჩუმად რაღაც,
მე – ურწმუნოც დამაჯერა.
რომ აღსდგება საქართველო
და უკუნე – განათდება!
ახლა ვიცი ზუსტად ვიცი

რომ სულ – მაღე, სულ – სულ –
მაღე

ღავითი მეფე აღსაყდრდება.

ხვალ ბაბრატის ნანბრევევებზე,

კვლავ ტაძარი აშენდება!

აი ნახეთ, აი ნახეთ, თუ არ გჯერათი!?

ხვალ ცისმარე კაბაღონზე,

საქართველოს მომავალი,

როგორ ლაღად გაბრწყინდება.

2002 წელი,

7 მარიაგობისთვის, ქუთაისი

ეს ლექსი დაიწერა აფხაზეთში,
სოფელ ტიმოშთან, ბრძოლის წინ,
როდესაც ოკოზიციის და
სამთავრობო ჯარები გავერთიანდით
დიდი საერთო მტრის წინააღმდეგ,
რამაც ამ შეტაკებაში ბრწყინვალე
ბამარჯვება მოგვიტანა
მცირერიცხოვან
ქართველებს

საომარ ველზე, სისიხლიან დილით,
პირისპირ შეხვდა ორი რაინდი.

შემხვედრი მზერა, რკინის
მხვრეტელი.

ბულში მორევი სათქმელ-უთქმელის.

ტვინში დარბიან წყვილი ფლოქვები,

ტატოს მერანის გაუხედნელის.

ჩქარა ღვედები, სიბრძნის ღვედები,

კვლავ დავიოკოთ ემოციები.

ტყვიით დაუღუთილ მუხარადივით,
მიმოიფანტა ცაში ღრუბელი.

ქვეყანა შედრკა, სროლა ბახუმდა,
მზე ამოვიდა სული ბაათბო.

ცისა და მიწის ბზა-ბასაყარზე,
დაღვრილი სისხლით დაწერილიყო.

ერთსულოვნება –

რა ლამაზია თურგმე ეს სიტყვა,
რა უბრალოა და რარიბ რთული.

მოდით ავიღოთ ერთხმად საზიცრად,
ბულში ჩავიკლათ სუქველამ, შური.

მონობის შიშმა შეგვაკლდებინოს,
აღარ ავწიოთ ერთურთზე ხელი.

სამეგრელოში ნანა იმღერონ,

თბილისს უმღერებს იეთიმ-გურჯი
და ვინაღო მტერმა ეს რომ გაიბოს,
შიშმა გასტეხოს მსახვრალის სული,
ვეღარ დაგვჯახნოს, ვერ მოგვპერიოს,
უკან გაიხმოს თავისი მუმილი.

ერთსულოვნება

რა ღამაზია თურმე ეს სიტყვა,
რა უბრალოა და რარიზ რთული.

მოღით ავიღოთ ერთხმად საუიცრად,
ბულში ჩავიკრათ სუფველამ, შური.

ერთსულოვნება

ერთსულოვნება

ერთსულოვნება
ბაღარჩენისთვის

ბამიდიმე თბილი-ბულის
თბილო დედა ქალაქო,

შემაბემა თბილისური,
ბაბიმარჯოს კმობილო!

და ყოველ დღე იბალობე,
შენეპური თბილი ხმით,

რომ შემოგხვდე სატრფოსავით,
ჩემო დედაქალაქო...

ბამიდიმე თბილი-ბულის ქალაქო,

დამაბედე შენეპური თბილი მზე.

თბილი მზერა, თბილი სიტყვა,

თბილი დღე,

შენ ბაბვითბე, თბილისელებს
ბულები,

მიწნურების სატრფიალო
ქალაქო,

შენ გვასწავლე მიწნურობა
თბილისო,

შენთვის ვმღერი თბილზე-
თბილო,

ჩემო ტკბილო თბილისო!

ქუჩის თავში დაგახვედრებ
შენ ვარდების თაიბულს,

ბამოვტყდები ვეღარ ვმაღავ ამ
ბრძნობას,

რახანია შენთვისა მაქვს
სათქმელი,

თბილი-ხალხის, თბილო-
დედაქალაქო

ბამიღიმე თბილი-ბულის ქალაქო,

დამაბედე შენებური თბილი მზე.

თბილი მზერა, თბილი სიტყვა,

თბილი ღღე, შენ გაგვითბე
თბილისელებს ბულები,

ეპიტაფია
(ვალერი გეგიკის
საფლავზე)

ვ ღვევარ კოლხეთის მესაზღვრედ,
ა მერ იმერმის კარიბჭედ.
ღ ანდი ვარ ანიკეტისა,
ე კოჭის ერთი მეველე.
რ აც მწამდა იმას ვეტრგოდი,
ო მას ვაჩუქე სიცოცხლევ.

Handwritten signature or mark in the bottom right corner.

ნათლის ღოცვა

როცა იღვიძებს ბუნება კენტად,
მთები იხლიან, ნისლიან კაბას,
ზღვა გამორეკავს კველთა კველ
ამბავს,
მზეც მოაღებება ნავივით ნავირს.
ჩითი-ხის ტოტზე დაიწყებს ღოცვას,
ღელე-ღურდანიც დაიწყებს ჩივ-ჩივს,
თითქოს ტალღები არიან რითმა,
და საბალობელს ამბობს ჭოროხი.
აღბათ ცხოვრების წესია ასე,
ვერ აუწყვება მდინარე აღმა.
გზა ეკლიანი, გზეპით უენილი.
და გედის ჩარხიც ტრიალებს წაღმა.
ინათლებიან თორმეტნი ერთად,
იბადებიან თორმეტნი ზეცად!
ამაღლებიან თორმეტნი ერთად,
მოციქულები თორმეტნი ღმერთთან!
სადღაც გემბანზე ცეკვევენ ხორუმს,
და გამეტებით ურტყამენ დაფ-დაფს.
ღღუს ჭაბუკები ამაღლდნენ ზეცად,
და ზეცად იშვნენ ანბელოზებად,
იქ სადაც ასე ნავარდობს ზეცა,
ზღვა და მზე ერთად ამბობენ ამინ...
ღურჯი ტალღების კორიანტელი,
მზისა და მიწის მწველი შერია!

ურცხვ ამორქალთა მიქლი ლაშქარი,
ბონიოს ნაპირს ბარს ახვევია.

ჭაბუკთა მზერა, ღიმილი ქალის,
და ხორცთა ვნებაც კარს
მოგვღობია.

თეთრი კენჭების ღოცვა დაღადი,
ადიდებს უფალს – შესცინის ღმერთსა
და ასე არის ათა-ბაბაღან
კაცნი ღმერთს სთხოვენ, შენღობას
ცათა.

კაცი –კაცს ნათლავს უფლის
სახელით,

ბანა რა უჭირს რომ ზღვამ და
მზემაც

ჩვენ კაცთ გვასხურონ საღვთო
ნათელი,

ერთხელ იქნება ასეც რომ იყოს.
მზემ ჯვარი გვსახოს, და ზღვამ
ბანბვბანოს

კაცს დაანათლონ საღვთო ნათელი,
რომ კაცნმა ღმერთთან აწ
სამუდამოდ,

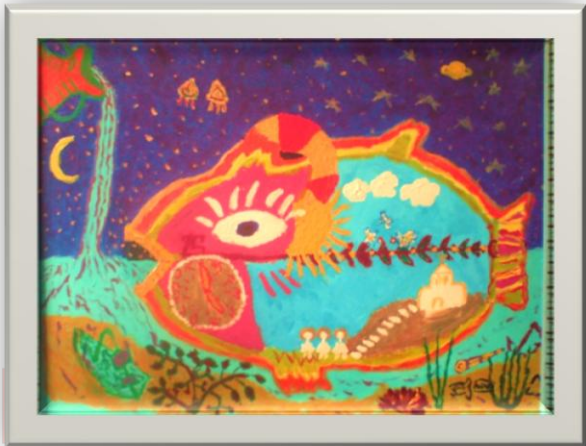
ღვთის სადიდებლად, შეკრან კავშირი!
იმ საღაც ასე ნაგარღობს ზეცა,
ზღვა და მზე ერთად ამგობენ ამინს!!!

(IXTIOS) ლათინურად ბერძნულად.
აქლანა ნაწარმოები სიბყვა
“იხტილოგიაც” “იხტიოს” ანუ თაჳნი
ჰირველი ასოებით აღნიშნავს ქრისტეს

Jesus Christ, Son of God, Savior. ENG. /
GREK. Ιησού Χριστό, Υιό του Θεού,
Σωτήρα რაც ქართულდ ითარგმნება
როგორც იესო ქრისტე ძე ღვთისა და
მხსნელი. პირველ საუკუნეებში, ძველი
ქრისტიანები იღვენებოდნენ და რადგან
ისინი ჯვარს დაუფარავად ვერ
გამოსახავდნენ ამიტომ ისინი ქრისტეს
სიმბოლოდ თევზს გამოსახავდნენ.

Նդուռ, Երևան, Կոչարու թղթերով
մուշակադրամիդր !
2009 Ն՛դրու

—
Ն՛դրու

ეს ლექსი ეძღვნება ჩემს ძმად ნაფიც
სოსო იოსებაშვილს და ყველა ქართ
ველ ებრაელს რომლებმაც, სიყვარუ
ლით შემოინახეს ქართული ენა
კულტურა და ქართული ტელევიზიაც
კი აქვთ ისრაელის წმინდა მიწაზე.

კეთილი სიტყვით

საუკუნეთა ბარიჰრაჰიდან, ვხედავ,
ბამოხნდა კავკასიონი.

ორი ფეხმარდი რაში მოგელავს,
წყვილი ფლოქვების ისმის მიონი.

სასიქვარულო დოღში ჩართულან,
იორღანე და ჩვენი რიონი.

ორი წყალუხვი, რიყეს მოთელავს,
წყვილ რითმად ისმის ბალაქტიონი

დიდი ერების ხვედრია თურგმ,

ღვენილობა და თვით ბაბილონი

არც ჩვენ ივერთას არ დაგვკლვებია,

მტერთა ღვენა და ბახტრიონი.

მჯერა ეს ბრძოლა შენც განბიცდია

შენაც ყოფილხარ, გევრჯერ

ლტოლვილი

მაღლიდან, ზენამ მაღლით

დაგვლოცოს, ორ მიწას შორის

ვიყოთ კმოგილნი.

კეთილი სიტყვით ენამ რაც ბახჭრას,

იქ ვერსა ბახღუს ბასრი მახვილი

ასე კეთილის მსახურებაში,

ერთად გვეაროს ღვთიურ მარხილით,

საუკუნეთა ბარიჰრაჰიდან კვლავ

წინაპრების გვესმის

ძახილი

მე და ის

ერთი ბოგო შემიყვარდა,
ბავშვი იყო მთლიანად.

თეთრი კაბა უხდებოდა,
წითლდებოდა მთლიანად.

თავზე შარავანდი ეღბა,
კაშკაშებდა მთლიანად.

მერე ჩემი სატრფო იყო,
მაბიჟებდა მთლიანად.

როცა ჩემი ცოლი გახდა,
სითბო იყო მთლიანად.

მერე ბავშვის დედა იყო,
თან ჰყვებოდა მთლიანად.

ახლა ჩემი ბებერია,
სულ გათეთრდა მთლიანად.

ბუხრის პირში ჭადებს აცხობს,
თან კანკალებს მთლიანად.

მინდა ისევ ბავშვი იყოს,
წითლდებოდეს მთლიანად.

თავზე შარავანდი ეღბას,
კაშკაშებდეს მთლიანად.

მე რომ ბოგო შემიყვარდა?
ბავშვი არის მთლიანად !

ღრთა უნების და გადარჩენის

ოსმის დიდების საბალობელი,
ქეობა მოდის
კურთხეულ მიწის

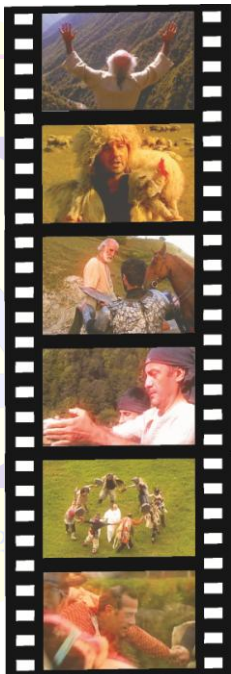
ერთიანობის რეკავენ
ზარებს,
საქართველოზე
მლოცველ ბერები,

ღანდი დიდების
ენაცვლის წარსულს,
ანბელოზები ქარბავენ
ბვირბვინს,

ერთიანობის რეკავენ
ზარებს,
სულით ნათელი
საქართველოსთვის,

მიმოიფანტა ცაში
ღრუბელი,
მზე ამოვიდა იმედი
ღვივის.

ერთიანობის რეკავენ
ზარებს,
ნანატრ უფლისწულს
მეფობის დღისთვის.

გვეყოფა ნბრევა განაღბურება, ღროა შენების და ბაღარჩენის

ერთიანობის რეკავენ ზარებს,
რწმენით კლიერი
საქართველოსთვის!

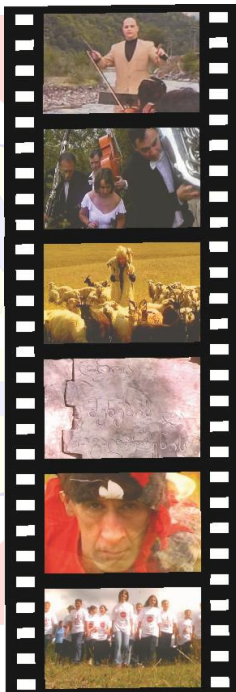
ნუ შეგვიყვანებ
ჩვენ განსაცდელსა,
ნება შენია აწ და
მარადის...

ერთიანობის და
ბაღარჩენის
საქართველოში
რეკავენ ზარებს,

ჩემო ქალაქო,
ჩემო თბილისო,
ერთიანობის
ჩამოვკრათ ზარებს.

ერთიანობის
რეკავენ ზარებს,
რწმენით მთლიანი
საქართველოსთვის!

ისმის დიდების
საბალობელი,
ქეობა მოდის
კურთხეულ მიწის

აქა აღნიშნულია ის ლექსები რომლებზეც
გადაღებულია საბატევიზიო ვიდეო-აღნიშ

ეს სიძლია 1998 წლის ეზხვასკლზე დაჯერებულ თქმულა
 ლეჩი უბით წლით აღმე ბათუბში დაჯერებულ. უბის
 ვადამჩრენისა და სეკანთაგლოის
 ვაბნწყინების იძელი იმ
 წლებშიაც ამ დამიკაბეაეს. 2003
 წელს ვოღობში ჩობელს. ამ
 ბუბბებუბ ადაბიანს და მსოგლოთ
 მასბწყბის მწერბარს. მთუნბნა
 ჩუბი სიძლერბ. ბაბინ ის
 ლუბბობისბყბის სეამჩრენთ სიბაბი
 2 წობუბი იყო. ანუ ვახლა ჩუბი
 სიძლერბა ამ წახბციის თვისიბლუბი
 წიბინი. სოლო ჩუბი სიბყუბუბი
 “ღობთა ბერბების და ვადამჩრენის”
 სეამჩრენთ ლობწყნევი. თუბცა
 მთელი ცხობეობუბ ვეყუბბბობი
 წოლოციბიას. წოლოციბიე ბუბბამ
 მღერბიბიბთ ბყუბბუბი დამსლერუბა.
 ამ ვაბთ აბიც უბითი წოლოციბიუბი
 წახბციის წერბი. ბბდვბნ ვთვლი
 ბობ სერობვბნი თავისი
 ბუბბუბბუბბუბთ ყნბა
 უბნახუბბობბორს სეყუბთაბ
 სეპბბბობისა და სეზობვბდობბას.
 მბდლობბული ვაბ ლვთისბ ბობ
 ჩუბს სიძლერბას. სევა და სევა თობბის ისეთი სეყუბთეს
 მობლერბლუბი ანბყუბობბენ. ბივობობბიბცა აბიბან: ვიე ჳობბაბბუბ
 და ნბნყუბი აბუბბბუბ. თობბი ჳობბორბობუბ

და მანიამ მოინძვრო. ანსამბლი ვესეები. ზეცა
სეცინძვრო და სლოძე ვესეინი. ყნეჟიერსი ლოცებანი და
სოლისეი დავით თთიძვრო.
აზანგებება ძეობა
ძამყლადვროსი.

დიღება ყვალს!
ყანანსენლად ძე მანგყნა
ვოღობი რიხელის ვადღება.
ამ ძესსიყოლყობ-ვიღობში ის
თავისი ვანყბელი ინთ
ყაძობით სელძში მიჯისთმს
ვანასხიებებს. მოძლიც
იწობი იღებს თბ აზავეს ძყა
ყნძყლზე სანსყლად
ძიხეღობით. ყლასიყობ
თმიესესმს. თუთი და ძსავი
აზავი მოვთმეს ნახსყლის და
ძიძვლის სიძბოლო. თავად
სიძღობიან სობ ხარხყბისა და
ყლასიყის ნახავია. ყლიანძი
თაძაძობენ ცნობილი
ძსახიობები; მიზო
რხავიძვრო. ძამყა ლოთია.
ზეცა ნანყაძვრო. ვიობვი
ყოყა ძიძვიო რიხელი და
სხეები. დიბიგობის სანსეი
მოლს ყი მოვთმეს ძესიყისა და ლეყის აყცობი თავადვე
ვანვასხიებებს

სამიჯნურო

ღიაცსა შვენის სინაზუ,
ვაჟკაცს თავდაჭერილობა.
ზრდილობა ორთავს არბია,
ნატიფსა მიჯნურობასა.
საღაც გომბეშო ტახტად ზის,
იმ სიყვარული ვერ ხარობს.
საღაც ენა სჭრის მახვილი,
ფარხმალი ვერას გააწყობს.

სიზმარი

ერთხელ ვნახე ანბელოზი,
ჩემს ეზოში დაჰქროდა,
ტანთი ემოსა პარსკვლავები,
ნათლის შუქი მოჰქონდა.
ბიჭურებდა წყვილი თვალი,
თითქოს ღარდი ჰქონოდა.
ჩაგაცქერდი შავ თვალებში,
მარტოობას ნაღვლობდა.
ის ნატრობდა, რომ ჩემსავით,
კაცის გედი ჰქონოდა.
რომ ქალივით შესძლებოდა,
მინდვრის ყვავლს ჩაჰკვროდა.
მე შევცოდე და ვინატრე,
ჩემი ცოლი რქმეოდა.
გამედვიძა და რა ვნახე?
ანბელოზი-ქალი იყო,
ჩემს ეზოში დაჰქროდა,
მე კი თიბული ვიყავ,
მას რომ გულში ჩაჰკვროდა.

ობ

ობ ციცქნა ყვავილია,
ოს მოღის და აპრილია,

ამასწინათ ვნახე მინდვრად,
ვაკოცე და გაღამრია.

თან ატარებს ზამთრის სუსხს
და თანაც გულის წაღილია.

ორჯერ შესძლებ მოეუბრო,
ოს ისეთი ყვავილია,

ბინდ უწოდებ ქალბატონს და
ბინდ მიაერთმევ გულის ტრფივალს.

რომ აქებენ ვარღს, ყაყახოს,
ოს სულ ტყუილი ქაღილია,

ობ ციცქნა ყვავილია,
ოს მოღის და აპრილია,

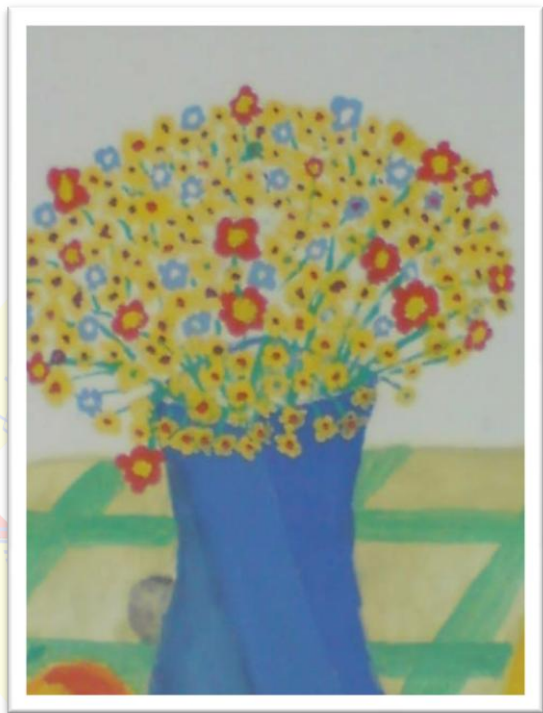
ამასწინათ ვნახე მინდვრად,
ვაკოცე და გაღამრია.

ცირას

ატკვირებულა მთვარის შუქი,
ხობის წყალზე ჩუმად, ანაზღად,
აზვირთებულა ზღვაში ტალღა
ვითარც მარაბლა,
ბაღმა სერზე გამომცინის
ქველი მუხა, ათა-ბაბაღან,
ათქვირებულ ულაყს, მოაჭენებს,
კოლხი ცირა ურცხვად ამაყად!
ამ სიტყვებით ვცდილობ, გავთქვა
ბრძნობა იბი, რაც თავს ბაღამხლა.

ՀԻՆՐԱԿԱՆ ԵՆԿՆԵՐՈՒՄՆԵՐԻ
2004 ՆՊԵՐՈՒ

საქართველოში მუქვამ იხსნამანი
2005 წელი

შპანასკნელი პირველი კოცნა

იასამანი შემოსულა პირველად როცა,
შენ მე მიძღვენი შპანასკნელად
პირველი კოცნა.

თითქოს ალერსი იყო მონობა,
და მონობაში მიხდოდა ყოფნა.

იასამანი შემოსულა პირველად როცა
მე შენ ბიძგვენი, სულ კატარა,
კოვჭია კონა.

თითქოს უშენოდ იყო ბოლბოთა,
და ამ ჯვარცმეაში მიხდოდა ყოფნა.

იასამანი შემოსულა პირველად როცა,
შენ მე მიძღვენი მარტოობაში-სულ
ერთად ყოფნა.

თითქოს სიცოცხლე იყო სიკვდილი,
და შენთან ერთად უკვდავებაში
მინდოდა ყოვნა.

იასამანი შემოსულა პირველად როცა,
შენ მე მიძღვენი უკანასკნელად-
პირველი კოცნა.

ჩემს სტუდენტობის
დროინდელსიყვარულსა და
მშვენიერ ბერმანელ ქალბატონს
ელისაბედ ფრიუვირტს

ო, სიყვარულო

ო, სიყვარულო ! ჩანთქმული ზღვაში,
ევროპის ბულში, მგვიდ ღუნიაში,
თავი მოუკლავს ვიღაც ბიჭს ღამით,
ახლა მე ვდგე ვარ შვედენის ხიდზე
და თვალს ვაყოლებ ტალღების
ლივლივს.

მზე უკვე ჩადის და მის ნაპირზე,
ჭინკებმა ღამის წაღვერდ ახრი.
მინდა იმ ბიჭთან მეც რომ მივიღე,
წყალმა დაახრჩოს ლოდები ბულში,
მაბრამ ვერ ვხედავ ვერსად მეღმას,
არც იახონი მოაკოვს ნავით.

მე მაინც მინდა, ის ბიჭი ვიყო,
სიყვარულისთვის ჩანთქმული ზღვაში.

ვინ იცის რამდენს
ქეზდება წუხელ,

მართოდ შეენიღი ჭაბუკის ლანდი.
სულს აწვითებდა ყოველი წყვილი,
წყვდიადის მიღმა ჩამქრალი კვარი
ბოლოს მიაგნო მართო სულს მაინც,
ევროპიელ ქალს, გადაამოვრალ
ბანბით.

ეტყობა ბევრი, შეუსვამს ღუდი
და თანაც მისთვის ჩვეული არყით.
რა აზრის ხართო თვითმკვლელზე
“ფრაუ”,

შეჰკითხებია ქართული ტაქტიით.

არა მიუბო, არც “ფრაუმ”, იმ ბიჭს
და საბოლოოდ ხიდ-ჩატეხილი,
დაეფშვიღობა ავბელით ნაპირს.

მზე სულ ჩავიდა და მოვარის
ნაცვლად,

წყალზე ტივტივებს რეკლამის უშქი.

ვერავინ იტყვის, რისთვის ან რატომ,
მაგრამ იმ ქვეყნად მიდიან ღამით.

ბერმანიაში დიდ კოეჭს უთქვამს:

“წყნარი მდინარე უფრო ღმეაო”,

მაგრამ ვინ იცის ქამთასვლის ვასი,

იქნება სულაც არ იქოს ასე?

ქანბიც ხომ ამსხვრევს რკინის
ღარაბებს,

თუ არ ბააკოხე იმავე სანთლით,

ხატთან რომ ანთებ და გზას
უნათებს,

მართოდ დარჩენილს უმთვარო ღამით.

ზღვაც ხომ აზვირთებს ხანდახან
ტალღებს

და თვით ღუნაიც შავ ზღვაში ჩაღის.

მაგრამ ღღუს მაინც იმ ბიჭის მშტი,

ვერვინ ბაიბებს რა უფრო ღრმია.

თავად ზღვის ვსკერი, თუ ვრავს
გული..

ქალაქი ვენა
1993. 1.11

ლაბირინთი

ფიქრები ჩემი წააბავს სიზმარს,

ხან ნაღვლიანს და ხან

თვალწარმტაცს

ვიცი მრავალი დაღის მავანი,

ჩინიანი თუ ავან-ჩავანი!

ზოგი უხნეო, ზოგიც ზნიანი,

ყველა მტყუანი ყველა მართალი?!

მაბრამ უშენოდ სიცოცხლეს კარბო,

არეული აქვს ყველა დავთარი!

აღბად სიცოცხლე ლაბირინთია და

მის ბოლოში უნე ხარ ლამკარი

შერთვიორთ მზარძანებელი
ცყაში 2004 წელი

მსახურის მთავრობის
ცენტრი 2004 წელი

შავი შერია

შავი შერია – უმლიერესი,
შერი ზეცის და ქვესკნელის პირის,
შავია ბაბთაც საღროშე ტარზე
და თვით სიკვდილიც შავი შერია.

შავი მქონია უბედურს ბედიც,
რადგან თვალეპიც შავი ბქონია.

შავია შენი ნაწნავი თმეპის
და ებ ზრახვეპიც შავი შერია.

შავია კატაც უმთვარო ღამეც
და ეს კალამიც შავი შერია.

ბევრი შერია დედამიწაზე

და უფრო მეტი ცაში შერია,

მაგრამ კლიერთა და სუსტთა შორის,
უმლიერესი შავი შერია.

24 ივნისი, 1994
წელი

ხუთი წუთი

მბონი უკვე მომენატრე,
შენზე ვიქრმა დამღალა,
ჯერ არასდროს მონატრება
არ ყოფილა ასე კლიერ ხმამაღლა.
თითქოს სულის კივილია
და ვიქრების ქარაბმა,
მენატრები ისე, თითქოს..?
თითქოს წლებმა დამღალა!
მე არ ვიცი დროის დათვლა
და ქანქარაც გაშმაბდა.
ამ საათმა ჯერაც მხოლოდ
ხუთი წუთი დათვალა.
ხუთი წუთი, ხუთი წუთი,
დრომ რა უცებ ჩაყლაკა,
მენატრები ისე თითქოს?...
თითქოს წლებმა დამღალა?!
რა იქნება ჩემთან იყო,
მუღამ ჩემო კატარავ?
6.02. 2006

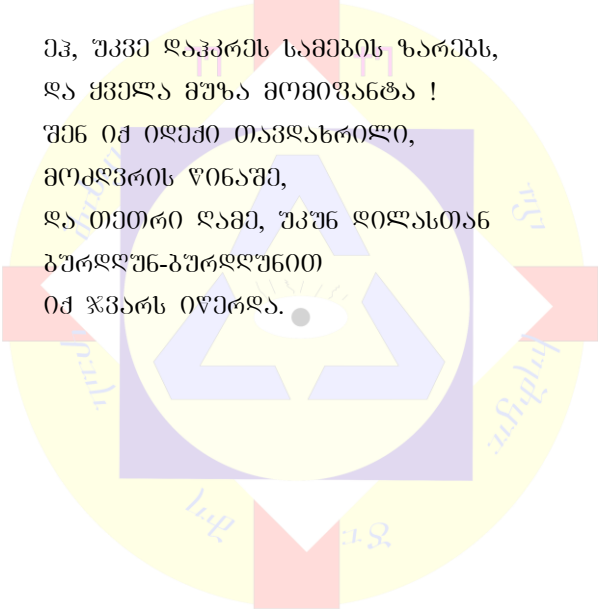
ქალი ბაბე ხალიანი

მართობას ვეზრძვი, ვიძრით,
შენს ფოტოზე მოცქირალი,
აღარ მაფრთხობს სიმართლემ,
მიმზერს ჩემი დედოფალი,
აქ არცა ხარ ღა აქაც ხარ
ქალი ღიმილ სვავიანი,
თითქოს ახლაც ჩემთან არის
ქალი, ბაბე ხალიანი.

4 თებერვალი 2006.წ

* * *

ეკ, უკვე დაჰკრეს სამების ზარებს,
და ქველა მუხა მომიფანტა !
შენ იმ იღეძო თავდახრილი,
მოძღვრის წინაშე,
და თეთრი ღამე, უკუნ დილასთან
ბურღღუნ-ბურღღუნით
იმ ჰვარს იწერდა.

ნულარ მიმატოვებ...

ახლაც უიქრი ჩემი, შენი ალერსია,
როგორც ჩვენი წლების სიმართოვე,
ახლაც შენთან ყოფნა მინატრია,
ქალო, ღმერთის ტოლო ნულარ
მიმატოვებ!

ბული ვერ გაუძლებს ახალ
მართობას, ერთხელ ივეთქებს და
თავად მიბვატოვებს,
წავა უკვდავებს მხარზე ხელს
ბადახვევს და მთაწმინდის
ბილიკიდან ლექსად მოგვაკახებს
ნულარ მიმატოვებ, ნულარ
მიმატოვებ...

21.01.06

მე მარად იქ ვარ

არ შეგეშინდეს ჩემთან სიშორის,
რადგან ის სიო ახლა რომ გკოცნის,
თბილი, ვარული – ნახი ალერსით
სიო კი არა ქარიშხალია,
ბრძნობათა ჩემი დიდი მორევის,
მე მარად იქ ვარ სადაც შენა ხარ
და სილამაზეს არ აქვს საზღვარი.

ქართველი ქალი სულ სხვანაირად

ქართველი ქალი სულ სხვანაირად, სახე
მიუბრუნებს შველს,
ერთხელ ნახავ და გაგათბობს, გულში
დაბინდობს მზეს.
ნაქვთები, თხელი ნაქვთები, ნაქარბი,
ნაბობმარები,
თითქოს რითმები რუსთაველის
ვრესკებზე გადმოხატულა.
იცოცხლე მეტი რა ბინდა, მაღლი
შესწირე ღმერთს
ქართველი ქალი სულ სხვანაირად, სახე
მიუბრუნებს შველს,
ვეღარ ნახავ და დაბოშობას, სულში
დაბინდობს ცეცხლს,
ვეღარც ბახუსი ბიშველის, ვეღარც
ისურვებ სხვებს.
რაც ჟინი მოგემატება, სიბრძნის
ბასწავლის მეტს.
იხარე მეტი რა ბინდა, მაღლი
შესწირე ღმერთს
არ მიხდა უცხო არ მიიხრა, ჩვენი
მიაბრუნებს შველს,
თუ სატრფო ცოლად გამობრუნა,
თვალს დაუქმნებს მტრებს.

რაც ხანი შეგვეპარება, სიტკბოს
ღაიღებს მეტს.

შველივით, შვილიშვილებით, ისევ
შეგვიხსნებს წლებს.

ბამრავლდი მეტი რა ბინდა, მაღლი
შესწირე ღმერთს

ღამაზი ქალი სხვაცაა, ჩვენი მიაბავს
შველს. . .

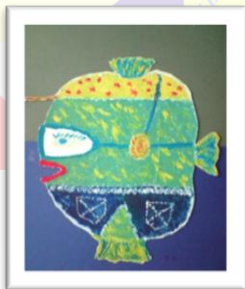
ხელით უქმნელი ჩუქურთმა, ზედ
მინანქარი სღევს,
ბულ-მკერდი ოქრო-ბაჭალო,
ჯაჭვებით კერანბ შეკრული
ისეთი იავნანაა, გვარში ბიმრავლებს
ქმს.

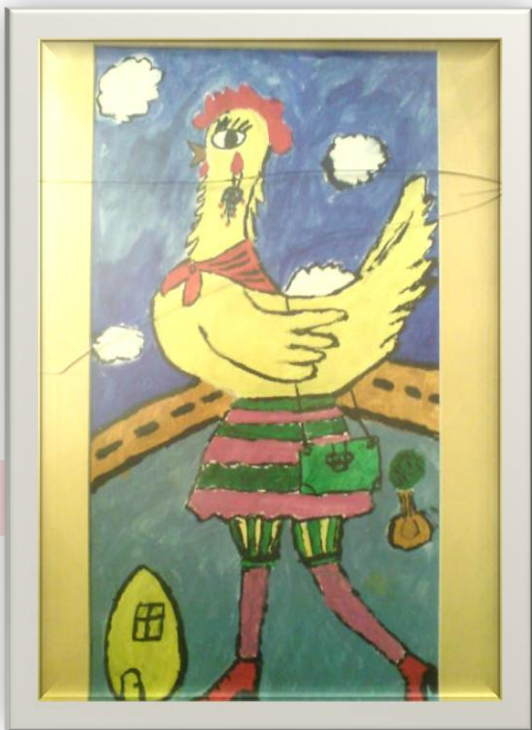
ამაზე მეტი რა ბინდა მაღლი
შესწირე ღმერთს!

ქვემოთა. უკონსტანტა 2005

ახი

სოფლის აძივი 2003 წ.

ფეხმძიმე ხათოს

მოწყენილ სახეს ტუჩებს მობუზულს...

და სევდიანად მაცქერალ თვალებს,

გამორჩათ თურმე ქალი ორსული.

და მის სახეზე წუხილს ნაცვლად,

გამთბარი სული ამოკიაფდა.

ამოკიაფდა სული ორსულის და მერე

ცაზე, განთიადისას ლამაზ

ვარსკვლავად გამოკიაფდა ოხ ღმერთო

ჩემო!

შემქმნელო ქალის!

რა ლამაზია ღიმილი ურცხვი,

ანდა გოგონა მორცხვად მტირალი.

ხომ ლამაზია ქალი მინდორში,

უბელო ცხენზე ამხედრებული,

ანდა თოვაში, თეთრი თოვლივით,

მაგრამ მხურვალე, მწველი მზესავით.

საოცარია ცქერა სხეულის,

მდინარის პირზე ბანაობისას,

მთრთოლვარე ტანის, აკვირტულ

მკერდის,

ხელით ნაძერწი თეძოებისა,

ზღვაზე გარუჯულ მხრების, წელისა...

გრძელი ნაწნავის, დაღალებისა!

ხომ ღამაზია ყველა ეს ქალი,

მაგრამ თუ წუთით დაფიქრებულხართ

რა ღამაზია ორსული, ცოლი.

სრულყოფილება, თვის-მსგავსის მშობი.

ადამიანის მშობელი დედა.

ხის ნერბი

აღრე მე შენში დავრბე ხის ნერბი,
მერე ამ ნერბმა ისე ინერბა
რომ დარღვია ყველა საზღვარი
და ახლა შენში ხელ ჩაინერბა
მაბრად გაიდბა ფესვები მუხამ
და ფართო მკლავი ყელს შემოგხვია
ახლა მე ვცხოვრობ ამ ხის ბუღში
შენს ბუღთან ახლოს დავიდუ ბინა

სალომე კ.-ს

შენი ღიმილი მაბონებს წარსულს,
შენთვის სიკვდილი მახარებს
მართობს,
თუ სილამაზეს არ შევეწირე,
მაშინ სიცოცხლე ჩაღად ღირს
მარტო.

ავიღებ ფარ-ხმალს, ჩავიცვამ აბჯარს,
ბულში ჩავიხვევ შენს სათუთ
კულულს

და გახელელებით ვჟღულთა სიავით,
შევებგი შენი, ბულის სიყვარულს.

თუ ფარით არა, თუ ხმალით არა,
მაშინ ავიღებ ჩემ ცოდვილ კალამს
და შენ მოგიძღვნი ზნეობრივ საღამს.
თვით ღრომ განსაჯოს,
თვის უღვრთო სჯულით
ვინ არის ცოდვილი და ვინ იყავა.

1990 წელი, მაისი.

და და და

თამარ და ბასა ფოცხიშვილებს
ჩხრიკ – ჩხრიკ – ჩხრიკ, ჩიტი ტოტზე
ხტის.

ალბად ჩუმად მალულად, ჩიტის
ბულიც ვრთხის.

მამიკოსბან ვარულად, ვიქრში, სული-
სცრის.

უნდა იყვოს ქალშრად-გედნიერი-ღვის,
ნანატრ იადონისაბან ის მოეღის
ხიბლს.

ერთი ნატვრა აწუხებს პაწაწინა
ჩიტს,
ღამაზ-ღამაზ კაბეპით, თვალი
მოსჭრას ბვრიტს.

სიყვარულთან ჭიდილში თავს აჯობე
ჩიტუნავ,
ჩხრიკ, ჩხრიკ, ჩხრიკ, ჩიტი ტოტზე
ხტის.

მარიას

მარიებს ბიძვნი ჩემო მარიამ,
ამურის ისრით გულ-გააკობილი,
რისთვის გამწირე ასე ძალიან,
იარებისგან სულ-დაკოდილი.

აღბათ მარეხი წაღეკავს ღრუბლებს...

აღბათ ასევე იძნება ღამე?!
მარიებს ბიძვნი ჩემო მარიამ

და გელოდები დღეს უშავოტზო.

ჩემთვის სთოვს და სთოვს

ბაზაფხულის საღამოა

ჩემთვის სთოვს და სთოვს,

ბაღამუვარა საღღაც ლულო,

საღღაც მაინც სთოვს,

დაუნამავს საღღაც მდელო,

ია სიცხით სწუხს,

მზემ თავისი დაღაღები

ჩააქინა ბნოლს.

ბაზაფხულის საღამოა

ჩემთვის სთოვს და სთოვს,

თითქოს ჩუმაღ მოხოვს:

რომ მიყვარდეს მისი სუსხი

მისი ცივი ჰო.

ველოდები შენგან თოვლო

მეც ყინვიან ჰოს.

თოთქოს ბინლა, რომ არ

მითხრა, არ ბამანლო ჰო.

მოდი უხმოდ შევეკითხოთ,

შავთვალება ბნოლს

ბახახაუხულის საღამოა

ჩემთვის ისევ თოვს

მზის ბულება ნახო ბნოლო

რად მითხარი ჰო...?

პასუხად თეა ხიტირს

შენ რომ შაირი მომწერე,

ვერ ამანუჟა ქალაუ,

ვერც ბრძნობა არივ-ღარია,

ვერც გამიშიშვლა მახვილი.

შენ რომ კაფია გარითმო,

ეპ კი არ არის შაირი.

მხოლოდ ერთს მივხვდი “ხიტირი” ხარ,

და არა ვინმე ხიტირი.

ჯერ პოეტობას ნუ ლამობ,

ისწავლე ლალი შაირი,

აღბათი ლექსს რომ სწერ, ვერ

ნატრობ,

არ გყოფნის ბულის წადილი.

ან კიდეც კაცსა ცუდს ნატრობ,

არ გყოფნის ჯკუის-მანძილი.

იქნება ებრძვ არ იყოს,

იქნებ სულ სხვისი ბრალია.

იქნებ არა გყავს ვაჟკაცი,

ვეფხვებთან მყოფარია.

იქნებ კიდეც გყავს რა ვიცი,

ქალებთან მოუბარია.

კიდეც რომ გყავდეს არ მბონი,

კარბაღ რომ ებას ხმალია.

ვინ იცის ვაღა გაუტყდა,

ან ღაუქანბლა ტარია.

მაშინ რაღა ვთქვა არ ვიცი,

ებ უკვე ქალის ბრალია.

ჩემს ხათრს

ღავეკებ შროშანს ან მინღვრის
ყვავილს,

რუსთავთან ველზე, ღილისფერ
ყვავილს,

უცხო ქალბატონს, მშვენიერს ტანით
სახეს ხალიანს მოხატულს კალმით,

ტუჩების ვნებანს ვითარცა ვარდი,
მკერდზე ორ მოვარეს ბორკილგვ
აყრილს

მელნისფერ აზრას

თუ შესწრებიხარ მეხივით ღიმილს,

ელვას თვალეგში ვით ცეცხლის

ცეკვას,

აბოტოქრებულს ღელვას მკერდისას,

ჩურჩულს გულისას, დამვრთხალს

ბავშვივით,

აგოვრიღს ვნებას, ვით აზრას

ბაუღიღს,

დადუმებულხართ, ალბათ ხილვისგან.

უტყვად მიმხვდარხართ, მის გულის

წადიღს.

და მერე უხმოდ დანებებულხართ

მე არ ვეძებდი, თუმცა ვიპოვე.

არ დამიკარგავს, მაგრამ წავიდა

მე ესლავ მახსოვს, თუმცა სხვისია

არც იმისია და არც სხვისია

არც ოცნებაა და აღარც ნატვრა

არც წარსულია და აღარც აწმყო

ის ყოველ დღით მიყვება ზღაპარს

და მკერდზე მიშლის მელნისფერ

აზრას

პირველი ღამე

თუ გულს ბოგოქარს, ამბვრევს ამური!

აღვის ხეს ჩუმაღ კონცნის ნიაპი,

მაჟინ მევ ქარაღ ბაღაპიქცეპი,

ამ ქალს დიას ჩახუტებული.

რობორც ბრიბალი და ვნების
ცეცხლი,

კურო სჯიჟედ ქარღვ დაბერილი!

რკინის მრფქვეველი ფლოქვები
ხარის.

ოხრავს გუთანი და მიწას ყამირს,

პატარძლის ნატვრას იმ პირველ
ღამით

აღვირ ახსნილი უამბოგს ქარი,

ქუქუსთან ხალი – და აღვის ტანი,

საყვარლის მკლავზე დაფვვიღებულა,

თურმე წუხელის ჩამღბარა ქარის.

ბუნიაძის სურნელი

თავბრუს მახვევს რაღაცა,

უცხო ტკბილი სურნელი,

თითქოს იყოს თავლობის

და ვნებების სურნელი.

თითქოს საღვაც შორიდან,

კივის ხარი-ირემი,

ჰეი- ე მანღ მთა-ბარნო

მყვირალობის ღრო მოღის.

წყვილი მწყერი ბუდიდან

შელულუნებს გაზაფხულს,

სურს შეიცნოს ნამღვილი

ბუნიაძის სურნელი,

ბალვიძებულ ნაკადულს

ხმა აქვს ბოხი მღინარის,
ბაღასს ახლად ამოსულს,
სუნი ახალშობილის.

თავბრუს მანვევს რაღაცა,
უცხო ტკბილი სურნელი.

თითქოს მჯერა არც მჯერა,
ამ ზღაპრის თუ ლეგენდის,
თითქოს დილის ცვარ-ნაფში,
ერთ პატარა ყვავილის,
ამბორისბან დამთვრალი,
მეც ხელახლა ვშობილვარ,
როგორც შენი მიჯნური.

ღმონი მეფობენ... 2002 წელი

სამი საათი

ახლა შუადამეს, სამი გადასცილდა.
ისრებმა ისე, თითქოს ათლეტებმა,
ზუსტად სამ საათზე
გაჭიმეს კუთხე.

თანაც ზუსტად ისე
როგორც შუაღამისას,
სამი საათით როცა გადასცილდა.
ამ სამი საათის და იმ სამი საათისაც
მე ვერა გავიგე და?
შენ კი დამესიზმრე?
კვლავ შენ მეზმანები?
ერთი ამისხენი ან მე ან ამ საათს
ქალავ რა გვიქენი?

დილის სიზმარი

სიზმარში ვკოცნი ვარდისფერ
ღრუბელს,

როცა ალერსი მაღვიძებს ქალის!
თუ სტუმარია ის ქალბატონი,
აღარც ღრუბელის არა აქვს რიდი,
თუ ვნებას აშლილს, ბიმჟღავნებს
უცხო,

და სიზმარეულს იპარავს სიტკბოს,
ამ დროს მინდორში ჭიხვინებს რაში,
ლაბაჟს კვნეტს თითქოს, იწყვეტდეს
აღვირს!

ვეღარც უზანბი, ვეღარც მათრახი,
ვერ იმორჩილებს რაშს
ვაფარაუდილს.

თუ ქალბატონი არის პატარა,
სათუთი რობორც ბუმბული გედის,
მისი ალერსი მამას თუ ბაბუს
კვლავ შეახსენებს ცხოვრების კანონს,
ამ დროს ზეცაში იხსნება კიბე,
და ცხადში ვხედავ ანბელოუს
სტვირით

მუსიკას ღვთიურს და ბავშვურ
ტიტინს

თუ დაკოჭრილი გეხება ხელი,
და დედის სუნთქვა, ბიკოცნის სახეს.
მაშასადამე მზეც ამოსულა
და გვირგვინს ბიქსოვს მზრუნველი
სხივიით.

თუ სიზმრად ნახავ გემს იაღქნიანს,
ტალღებთან მებრძოლს, გოგოქარ
ზღვაში,

თუ მოგეჩვენა რომ რეკენ ზარებს,
და სადღაც ახლოს ტორტმანებს
მიწაც.

მაშინ იცოდე შენს მხსნელად ცხადში,
მოგვევლინება ანაზღად ცოლი.

ის საბნის კიდეს ისე გადასწევს,
როგორც საკინძმეს უხსნიდი უწინ.

სიზმრად ვნახულობ ვარდისფერ
ღრუბელს,

ანაზღად ვკოცნი და ისიც მკოცნის,
ასე ორივე ღრუბელთან ერთად
სიზმარეულად დავფრინავთ ცაში

მელნისფერ კალამს
მელნისფერ ქალის,
მელნისფერ კაცის,
მელნისფერ ბრძნობას
მელნისფერ ცაზე
მელნისფერ ღრუბლით,
მელნისფერ მინდვრის,
მელნისფერ ყვავილს.
პატარა ყვავილს. ივა მარბას!
მელნისფერ კაბას,
მელნისფერ ღიმილს,
მელნისფერ ბიჭის
მელნით ნაწერი
მელნისფერ ზღაპრად მოუყოლია.
კვამლმა მელნისფერად შეღება ჭერი,
თითქოს კუთხიდან ამოსვეტილა
ეს მელნისფერი ზმანება შენი!
მე კვამლში ვწევარ,
მელნისფერ კვამლში,
მელნისფერ ფანქრით ბიხატავ
ნაქვთებს
და შენზე ვწვიქრობ,
მელნისფერ ქალზე
მოვცურავ შენსკენ
მელნისფერ ფიქრში
და ასე ვწვიქრობ:

წითელი-სისხლი,
ყვითელი – კიბო,
შავი-სიკვდილი,
სიცოცხლე-თეთრი,
ღურჯი სამყარო და მიწის ბურთი
ერთად ირევა ყველა ფერები,
მწვანე ბალახი,
ცისფერ - ღრუბლები,
მწარე და ტკბილი,
ცხარე და მშავე,
ყველა შებრძნება არეულია
ერთი ფერია მარადიული
და ჩემი სულიც მელნისფერია
მე ასე ვფიქრობ,
მე ასე მჯერა,
თვით სიყვარულიც მელნისფერია...
ბინდ-ბუნდს და რიქ-რაქს
პირველი სხივი
ისევე როგორც ჩემს სატრვოს
ღიმილს
მელნისფრად ადგას შარავანდედი
მელნისფერ კალამს
მელნისფერ კალის,
მელნისფერ კაცის,
მელნისფერ კავშირს,
მელნისფერ ზღაპრად მოუყოლია

ს ანამ ბნახავლი და ბაბიცირობლი,
ო რმოცდაათჯერ დამკრუს დამბახა,
უ ავარ აშლილი ღომის ხახაში,
ო ღბალმა ათჯერ ჩამიბლო გედი.
კ არბი იყავი უფრო კარბი ხარ,
ო ღონდ ჩემთვის ხარ ქველახე
კარბი,

ს ანამ ბნახავლი და ბაბიცირობლი,
უ ბრალოდ გოგო იყავი კარბი,
რ ოცა შენ დამით ბანცქერი მოვარეს,
მ ზე როცა თავზე გადაბამს
შარავანდს

ა რ ვიცი იცი? იცი თუ არა? მაბრამ,
ნ ამღვილად ხარ შენ უერიან,
ო მ დღეს ბიხილე შენ მომღიმაო
ქ ე ბესვა მკლავზე, ასული
უმრხთით,

ე რთად ვიდექით ჩვენ ამბიონზე
და თავად ღმერთი გვადგამდა
გვირბვიონს.

უცნობ მხატვარ გოგონას

შენ მას ხატავდი, ის კი შენ
კველ ამბავს გეუბნებოდა.
შენ ოცნებობდი, ვიჭრობდი,
ის კი შენ გემბავნებოდა.
მერე ინათა, მზემ საღვაც,
ჩუმად სიწითლით იკივლა.
მერე საღვაც შორს, იმ დილით,
მამალმა სამჯერ იყივლა.
ვრთხილად გაღასწვდა შენს ნახატს
და მასაც სხივი მოჰფინა.
ქელს მოეხვია სხივებით,
აისპერბივით აჭრილ მთებს,
თვალმარბალიტი მოჰფინა.
შიშველი იღბა ის ქალი,
არც არვის ერიდებოდა,
შენ მას ხატავდი ის კი შენ
უჩუმრად გეუბნებოდა.
მზემ სირცხვილისგან სიწითლით,

სამიათასწერ დამსუსხა.

მერე საღღაც შორს იმ დილით

გველმა ათასწერ იყმუვლა,

მზემ აიწია ცის ცენტრში,

კიდეც ათასწერ დამმღურა.

შენ მას ხატავდი ის კი შენ

ძველ ამბავს გეუბნებოდა.

როგორ ჰყვაროდა ედემი,

ევამ რომ ვაჟი აცდუნა.

რომ შენ იყავი ის ქალი,

გველმა რომ სიბრძნე არბუნა.

თვით მზეც კი მისვდა,

ის ვაჟი სირცხვილით რატომ დაიწვა.

ის მხატვარი და ეს ქალი,

ვერც ერთ ჩარჩოში ჩაისვა.

ის ერთი იყო ორივე, მზემ რომ მზის

ბულში ჩაისვა.

თეთრი ღა შავი

ეს რა დილა გამითენდა?

სევდიანად-მხიარული.

ნანატრი ქალი მესიზმრა,

შიშველი, სულ მთლად

ტიტველი!

თეთრ-თოვლში, თეთრი

ფატიო და

თეთრ რაშზე ამხედრებული.

თეთრ სახლთან თეთრა

ეტიტა,

თეთრ ჩოხოსანი ვიყავი,

მოვიდა თეთრი ასული,

თეთრა ბაგეთა თრთოლვითა,

გულში ისარი დამასო

და თეთრზე თეთრი

სურვილი,

თეთრი ფიფქებით გამანდო:
მთხოვა, თეთრების მეფე და
დედოფლის ქმარი იყავი.
ვიუკადრისე პირშავმა,
თეთრი დედოფლის ქმრობაი
შავი დედოფლის ქმარად და
შავების მეფედ დავდექი.
ათოვდა თეთრი ფიფქები,

შავ მიწას თეთრად ამკობდა.
ცოდვიან მიწას შავ-პირზე,
თეთრი ქათიბი დაჰკვროდა.
მეც თეთრი ვიკავ, მაგრამა,
გარედან მეცვა შავები.

თეთრ გულში შავად
ვფიკრობდი,
პირ-შავი მქონდა აზრები,
ავდექ და თავიც მოვიკალ,
გადავიყოლე შავები,

შავ-თეთრი კუბო მარგუნეს,
გვერდზე მოგვიწვენ
თეთრები,
იმათი მეფე ჩვენს მხედრებს,
პერსთით მიუგდეს კეტებით.

ნანატრი კალი მომიცვა,
შიშველი, სულ მთლად
ტიტველი!?

როცა ცხოვრება გასრულდა
და ეს თამაშიც დასრულდა,

ერთ ყუთში ყველა ჩაგვყარეს
მეფეც, პაიკიც, ყოველი.

შავ-თეთრმა კუბომ ჩაყლაპა
ცოდვა და მადლი ყოველი.

ნუნუკას

ნ ეტავ ერთი მაცოდინა, გაზაფხულის
ფერი,

უ ეცარი განთიადი,
მზე მიმწუხრის ფერი!

ნ უთუ მართლა აპრილის სუნს,
ჯერ ვერავინ შეუხამა ფერი?

უ ეცარი დაბინდება
მზე სპილენძის ფერი

ბ უნჭულ-კუნჭულ დაქარგულა,
მთა-ბარ მინდორ-ველი

ა პრილის ფერს მივამსგავსე,
იასამნის და ამ ქალის ფერი

*შეკითხვა ხათოს ანუ საქორწინო
კონტრაქტის პირობები ლექსად*
ნუთუ მზადა ხარ?

ნუთუ მზადა ხარ? რომ გაუძლო
გრძნობას ტიტანურს და შეიყვარო
წრფელი გულით პროექტების,
დარდიანი, მეოცნებე, ლოთი ბოჰემა?!
მაშ შეიყვარე ისე როგორც თავად
უყვარხარ: დილა-ადრიან ლოთიანად,
აურზაურით, მაგრამ გულწრფელად!
რადგან პროექტებს, ყველა უყვართ, ყველა
გულწრფელად,
არ არსებობს რადგან მათთვის სხვა
განტოლება . . .

ხათოს პასუხი აღქმული თანხმობად

შიში მზადყოფნის შეაჩერებს

გრძნობას არეულს?!

არეულს დარდით, სევდით, ვნებით და

მონატრებით?!

მე არ მაშინებს პოეტური ლოთი

ბოჰემა...

არც ჩაღიმება ამ სტრიქონების

მაცქერალ ღმერთის,

სული და ხორცი ჩაეჭიდა ერთმანეთს

განგებ

რათა ეს გრძნობა გაგიფინოთ პოეტებს

ფერხთით...

ხათო კეთილადე

2008 წ. სექტემბერი

ჩემი სული, შენი სული

მარტო სული, ცაღკე სული

აგერ ქალი ორსული.

ორი სული გადაბმული

არის წყვილი სამსული

ჩემი სული, შენი სული,

შენს სხეულში ჩასმული

არა ბაღახის და არა ქალის,

შენ სურნელი ბაჭვს

სხვა უცხო მხარის,

არა ბაღახის და

არა ქალის,

უფრო წააბავს

ის მინდვრის ყვავილს,

მარტს და გაზაფხულს

აღრიან დილით

პირმოცინარი, რომ

ეხეება . . .

28 თებერვალი

2006 წ

* * *

მე მენატრება შენი სახე,

შენი თრთოლვა, შენი ალერსი,

აღვის ხმავრით, ასხლუბილი ქალის
ტან-შენი,

ბინდ-გუნდში მახსოვს იავნანა გარე
კახური,

თეგერვლის თოვლი, სუსხიანი და
ქარიანი.

ორი ღვთაება ქალი და ვაჟი

მოგავლისკენ აღმა-მავალი.

პატარა ბარბარა-ს

ბარბარობის ზეიშია, მთა და ბარი
თოვს,
თოვლის თეთრი ნამქერი არეშარეს
სთოვს,
ცეცხლზე ცხელი ქვაბიკი, ოხრავს
იმას სწუხს,
რომ ლობიოს ნაზუქი არ შეხვდება
თოვლს.
ბარბარობის ზეიშზე ისევ თოვს და
თოვს,
წინა სახლის ბუხრიდან თეთრი
კვამლიც თოვს
მობუნდავე ბიჭი კი ოხრავს იმას
სწუხს,
რომ მუზობლის ბარბარეს ბული
მისთვის სთოვს

სტუმარი

ნ ავსაყუდელს ძველებურს, მიჰბავს
ერთი ბინა

ა ქ სახლობენ ღმერთები ჭირაქაძის
ჯიშის.

ნ ანატრ ედემს მამონებს ეზო ბალახ-
ბინა,

ა ტყორცნილა ზეცამდის მწვანე
კვიპარისი

ღ აქარბული ბუჩქნარი მობაბონებო
გვირისტს

ა ბურბნულან პალმები სულ არა
აქვო რიდი.

თ უთა, ნაძვი, აღუჩა მიწყობილან
რიგში

ა ჩმა, ყველი, ტაბაკა მათ მიყვება
ჯიბრით,

მ ასპინძელმა იხაროს ას ველიწაღს
მიჯრით.

ა სეთ ღამაზ ბუნებას როგორ
ჰბვანან ჯიშით.

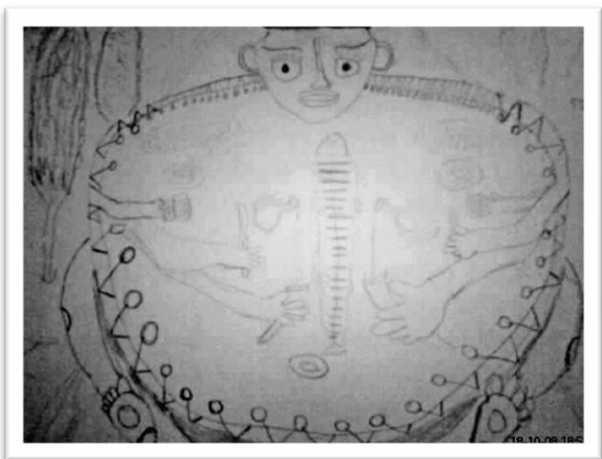
ზ ეცამ მაღლით აბავსოთ,
ღაბილოცოთ შვილნი

ო ღებრძელოს ოჯახმა და
ბიმრავლოთ ჯიში.

სკოლა გალავარის მოწაშეებს

მერცხალმა თქვა ჭიკ-ჭიკით,
ბეჭოთ ძილი-ღვიძილში
ბამოაღეთ ფანჯარა
ცისკრის ლურჯმა ვარსკვლავმა
მიმოფანტა ნაღველი,
მაისია პარმაღზე
ღრო სწავლის და ბამოცდის,
ღღუს გაბვისინჯავს ზანბება
როგორ მტკიცედ ვაშენებთ
შენ სამშობლოს გალავარს,
როგორ მკვირცხლად ვიყენებთ
მასწავლებლის ნაწაფარს
სკოლის კარი გაბვიღეთო,
ჩვენ მერცხლები მოვქლით,
თითო კენჭი თან მოგვაქვს,
გალავარის სამაბრად.

მ - შივა

კაცია ალაშიანის
ბრძოლიანი მოტივები

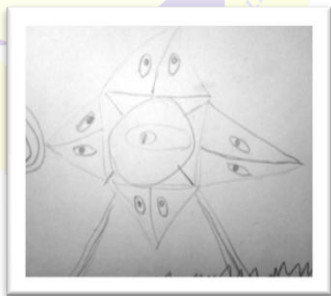

ნახევრად სავსეს
ვეგეტ იმედით,
ორბულს და გამცემს
ვებრძვით კბილებით,
ძმაცას და გამგებს
ვკვებავთ სიტყვებით,
არაფრის არ მქნელს,
არაფრის არ
მთქმელს,
რატომღაც მაინც
ვაყოლებთ სათქმელს.
იმაზე მეტი ისეთი
რა ვქნათ, რომ
სასიკვდილოდ
დაგვრჩეს იარა,
ასეთი ლიქვნით
ასეთი მარშით,
ზარით და ბუკით
ვანბრებთ ქვეყანას.

ულვაზიანი
გოგონა
ანგელოზის
ფრთხებით

2/ ფრანი

თბილისს ეპურა შავბნელი თაღსი,
ღუმღა მოამბე და ღუმღა ხაღსი.
შუშის აკლღამის ბნელი ღერეფნის,
ბოლოში იღბა მთავარის სკამი.
არწივის მხრეები, ქორის თვალეები,
კალმით შებგეული სატანის ხმალი.
ბიჭმა შეაღო ჯურღმულის კარი,
შეაღ ჩაასო სიბნელეს თვალღი.
ღარღმა ჩარაზა ყვეღა ურღული,
ყვეღა სარკმელი და ყვეღა კარი.
თბილისს ეპურა შავბნელი თაღსი,
ღუმღა მოამბე და ღუმღა ხაღსი.

1992 წელი

გულაური

ბ ული მიცემს ისე თითქოს,

საცეკვაოდ უკრავს ღოლი,

ბამიუციცხლა თხილამური,

თავდაღმართში მასწრებს ქორი.

უ ნდა ბითხრათ, რომ ამ მთაში

ყველა კაცი, ყველა ქალი არის

ღმერთის სალოცავი.

ღ აუკარით გულში მატრად ამ მთა-

ბარის საზიცარი, რომ ბამიჯდეს

ტანში მატრად გულაურუ რუჯიანი.

ბ ქაური ყველა კუთხე არის ჩვენო

სალოცავი. მამა-პაპის ნაშენები მთის

წვერებზე საოცარი.

უ ნდა გითხრათ, რომ ამ მთაში,
ქველა არის გუდიანი და ხურჯინში
საოცარი უღაბია სიტყვა-ქარბი.

რ ითმა თითქოს, მიტბის მისით ვით
არაგვი ხვავიანი, მოაქვს ბანი-
რისიანი, გვაურთხობს რისხვა
ზეცისაი.

ი სმის რეკა, ზართა რეკა, მთის
წვერიდან სალოცავის.

აქაური ქველა კენჭი არის ღმერთის
სალოცავი.

არა მებრელის მიერ
მებრულად დაწერილი

ჩილდოსკუბა

მა სუმ სკუბა მიუნს,
ჟირი ჭიჭე ცირა რე.
მასმა მიუნს დიდი სკუბა,
ჩქიმი ჩილი გერეხე,
თიში სახის სკამი უშხით,
ბრელიშ გური დოჭვილ რე.
ჩქიმი მაკა, ჩქიმი ცირა,
უჩა თოლეზ გვირალე.
ბულს მიხარენს თიში ნანა,
თიშ გოციცა ოჭმარენს.

თვითონ ცირა, თვითონ ძლავი

ქირი სკუას ღიღა რე.

ჩქიმი ანი, ჩქიმი მარი,

ბჟა ღო თუთაშ დარი რე.

ართ ჩუშმანი თმა ხუჭუჭა,

ქოთ ჭკვერი ღო ქოთ ხვითო რე.

მაჟია რე ჩქიმი მარი,

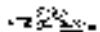
ღიღი ღვანჭკება თოჯინა რე.

ღიღ ღორონთი სი ღიღება,

ჩქიმ სამება ჩიღღოსკუა

სკან ოროვით, სკანი მარღით,

ღომხვამი ღო ღომირინე.

სულ ახლახანს სამარცხვინო იყო
ოგი ბანა სხვისი? ან ძმისმკვლელი?
თავისმკვლელი იყო ოგი

მძიმე და ორი წერტილი

ჰეი, ქართველნო შეხერდი!
რამ დაგიბნელათ გონია?!
ვისია რომ ჰვრით უწყველად,
ამოთხუენულხართ სისხლშია.
ვისა ჰკლავთ ბანა სხვისია,
ოსე შენი აქვს ჯიშია!
ძალდი ძალდის ტყავს რომ დახევეს,
კატეხის დასაცინია.
რისთვის ჰკლავთ მაინც მითხარით,
რისთვის იფუჭებთ თავსაო?
თუ მაინც თქვენსას არ იშლით,
ქური დამიბდეთ ბრმასაო:

სოფლის საწუთრო მოკლეა,
ბოლოს წერტილი სვინია.
მძიმე და ორი წერტილი,
ეპოეტობის ხერხია.
მოვა დრო ყველა მოვკვდებით;
ჩამდენი, განმკითხავია.
თუ ვცდები დემრთმა განსაჯოს,
ვის და რა უკეთებია?!
მხოლოდ ეპ არის რომ მერე
ვინღა ააბას ვაზია?
ვინ მოუაროს მცხეთას და
ვინ დაიწეროს ჯვარია?
ჩვენ რაღა გვიჭირს გავერთოთ,
თოფს გავუხუროთ ფალია.
აქეთ და იქით სანბარი,
ავავსოთ ნანადირევით,
იქაც ქართველნი არიან,
მათაც გაერთონ კაწია,

იძნება მეტი დავსოცოთ,
მეტი მოვაჭრათ მკლავია?!
ქალმა რომ შავი კაბები,
არ გაიხადოს ტანჯვადა,
ავღებით და თავიც მოვიკლათ,
ყველას ჩავაცვათ შავადა.
თორემ, მის დედას რას ეტყვი?
ხვალ რომ შეგხვდება შარადა.
თითო ნასროლი ტყვია და
თითო დაცლილი მხსარა,
ხვალ ისეც შენ და შენს შვილებს,
წამოეწევა ზვავადა!

მე შენს ბანკითხვას არ ვლამობ,
თავად მაქვს მძიმე ჯვარია,
არ ბითხრა მტერი ვიქნები,
ნაყოფი ტაშის ბრიალით.
ავად ხარ ჩემო ქართველო,

ილიამ ბითხრა მანამდის.

არ ბინდა ახლის შენება,

ღვინო ბირჩქვნის წარაფის.

მხოლოდ ის ძაღბიძს ჩაქოლო,

ბასწირო ნიჭი ვარაზის.

ვიცი რომ მივქენ ძალიან,

არ მაკატიებ თქმასაო,

პირში ბიძრახებ, ვერ ვმაღავ,

რადგან მე სხვისი მუშინის –

კაცი თავად სკობს და ანბრევს,

რაც უწინ უშენებია.

ასეთი არის ცხოვრების,

ბედის ბორბალის ტრიალი,

ხან არის ქამი ნბრევის და

ხან ქამი ახლის შენების;

თუმცა შენებას ჭკვა უნდა,
ცოდნა ფრანგულის ხერხების.
არ ვიცი ჩემო ქართველო,
არც სწავლა გვინდა არაფრის.
მხოლოდ ფანდურის ჩხაკუნით,
ვერ გავაკვირვებთ ვერავის.
და რომც გაკვირდნენ, რათ გინდა?
ტაშს ჯამბაჯებსაც უკრავენ?!
მე მინდა რომში გაიბონ,
ხმა საბალობლის ქართველის.
ათონის მთაზე განიღოს,
ივერიონის კარები!
სოფლის საწუთრო მოკლეა,
ბოლოს წერტილი სვენია.
მძიმე და ორი წერტილი,
უბ ოსტატობის ხერხია.
მოვა დრო ყველა მოვკვდებით,
ჩამდენი განმკითხავია.

თუ ვცდები ღმერთმა განსაჯოს,

ვის და რა უკეთებია?!

მხოლოდ ებ არის ვაჟობა

ბოროტს, სიკეთით დასძლიო,

დასტოვო კაცის კვალია!

თორემ ტყვიის კვრას რა უნდა,

ან ებ რა შენი ვალია?

ვალად ისედაც გევირი ბავშვს,

მტერთათვის გასუსხებული.

შენ ის თქვი როგორ ვაშენოთ,

როგორ გავათბოთ კერია?

გავზარდოთ თოთო ასული,

თითო ყრმა სავადელია.

ჩვენი აღმზრდელი რომ იყო,

ბელათის ამბებელია.

\

ოგში, - დიდბორის მოგზაობი,
ფოლადის მჭრელი ხმლებია,
კლდეში, - ვარძიის ბამკვეთი,
ჩუქურთმის მომქარბველია.

წყალში, - ოქროთა მკოვნელი,
მითური ბატკნის ვერძია,
ცაში, - პირველი ბამფრენი,
ზღაპრული ხალიჩებია.

მიწას თუ მეტყვით მამბისტვის,
შეურქმევიათ ჯორჯია.

მამ მიწის ოფლის ნაქური,
ღრომ სისხლში ბადებვირია,
მაჭარს, რომ არემ იღუღებს,
ფსკერს ბაუხეთქავს ფსკერსაო.

მიწა სისხლისბან დაახრჩობს,
ჩემი და შენი კვნესაო.

მამბრამ კვლავ უნდა დავმინდღეს,
მიიღებს თავის ფერსაო.

თორემ უცხოურ არქისბან,

წვეთიც არ გაირევაო.

გაფხიზლდი ჩემო ქართველო,

ხერხით აწოგე მტერსაო.

კაღლი კაღლის ტყავს თუ დახევეს,

თაგვიც კი მოერევაო.

მე ვიცე რისთვის დამსჯიან,

რისთვის მოგჭრიან მკლავსაო,

არ გეკუეპი ქართველო

და პირში გეტყვი ყვალაფერს.

რადგან თავად მაქვს ყოველი,

მე ცოდვა განასინჯები.

მიყნოსავს ღენთის სუნიც და

ალი ნასროლი ზარბაზნის,

სანბარი ბინად მქცევია,

მშვიდობა სულის სამარედ.

მკვდარიც ვყოფილვარ, ცოცხალიც,

შეგვაჭრებოვარ არქიელს.

ცხოვრების მრუდე ბილიკი,

ბაუთელღიათ ულაყებს.

ბზა შარავანდით მოსილი

ბაუკვლევით გველკაცებს.

ერთიც მემოც გლახაა,

მოსისხლევ შენი მოყვარევ.

ვისაც არ ახსოვს დღე გუდამ,

რაც აქვე ბამილექსია.

სოფლის საწუთრო მოკლეა,

ბოლოს წერტილი სვენია.

მძიმე და ორი წერტილი,

ებ შაბრობის ხერხია.

მოვა დრო ყველა მოვკვდებით;

ჩამდენი, ბანმკითხავია.

თუ ვცდები დმერთმა ბანსაჟოს,

ვის და რა უკეთებია?!

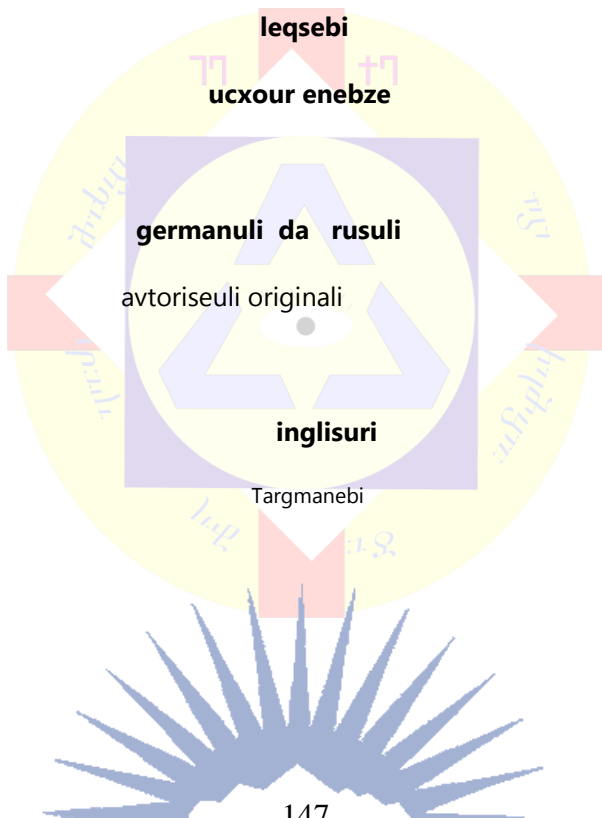
ასე მბონია ჯობია?!

სიცოცხლეს სიკვდილის მერვეც,

შენი ემართოს ვალია!

1993 1 ნოემბერი

]

DE

Warum bist du müde, meine
klaine frau?

Warum sind die augen, so tief und so blau?

Ich frage meine Freundin, Worauf bist Du
stolz?

Ich küsse deine augen, und toded meinen
Herz,

Weil viele meine Freundin, kennen sich
selbst tod.

Ich bette Gott, meinen feinden, Bewahren
jeden Mensch, Und ihre liebe selbst!

Ich küsse deine augen, und fereshteh ietzt,

Warum bist du müde, Worauf bist Du stolz!

Erzielt kinder Zauber, über einem held:

Wie tragen jungen Fahne, am hoher Sehr fest.

Und werden deine wünschen, natürlich sehr
schnell!

RU

на «Гюртели»

Вена, кремль я на «Гюртели»
У подножия холма,
И мерещится в глазах:
Буд-то ожила Медея,
на Дунайских берегах.
В платье с порванной каймой
И цветы на её груди,
как медали Брежнева.
Но залита, вся в грязи,
Как трофейный мундир.
Вся краса, как орхидея,
Как бы роза без рассвета.
Нос кавказский с малым
хребтом
и с акцентом говорит.
Вот так встреча у борделя
Всё равно мне трезв ли я
Ведь сбылась моя Вандея.
милая моя
Медея.

Пусть я мертв, убит стрелой
Но люблю всё же тебя.

RU

дух с подвижник

*А*нгел где-то, навивает,
Звонит любовь в кала-кала.

*Н*есется ветром дальний звон
И цокот белого коня

*Я*несусь на верной кони,
Навстречу сказка не былой!

*И*щу причин в вязаться в бой
Чтобы сразить зло наповал

*Т*ам в замке, ведь, две царицы
У циклопа под замком.

*А*х сражусь, с Армадаи духов.
чтоб спасти их от темницы.

*Н*о не все же так и просто,
одна, царица, влюбилась, в
монстра.

*Я*спасу, но какого толка?

*М*ая задача с пасти полсвета!
чтоб царевна вновь воскресла.

*И*в небе было два светила,

чтоб солнце грела рассвет!
Л уна без солнца не леет свет
А дин-другому дух-сподвижник
и друг - другу как венец
Я скачу за мною полсвета
и море полное любви.
Я сразился за мной победа!
пусть в небе веют два венца!
Ц вет небес их щек румяных
море бездонных синих глаз
А где-то наливает,
любовь звонит в колокола!
*Р*ев лавины ничто с гордыней
вечно белого холма.
И конь мой белый не устал
и все тянет к небесам.
Ц ель достигнув, облаками
пишет лик копыт гонца.
А дин другому дух с
подвижник.
друг подругам, три венца.

RU

лена налимова

Л егкий ветер, тростник
качает,
Е елка веткой смех скрывает.
Н а бурю, вроде не похож,
А в сердце, угол воспламенен,
*Н*а пожар вроде бы и не похож,
А сердце воет, как волчий
стон.
*Л*ена река, вроде не замерзла,
И налимом все богата.
*М*оскву не в счет, вес мир к
ногам,
*О*тдаст и душу, за нее не жаль.
*В*оскресла будто бы царевна,
А красавицы, а красавицы не в
счет

2001/01/14

EN

God lives in me as a spring

And fills me with vitality

My heart is his abode

My body – his temple to be.

His voice is my conscience

Jesus himself – my priest

I do not seek his where about

He is in me and likewise

He gave me this ball of earth to dwell

When for himself he found my heart

fitting – forever ting.

EN

She

A girl I loved was pure innocence
Gorgeous did she look in white
blushed at every word looking all radiant
with a halo graced her head.
She became my sweetheart to finally drive
me mad.
was she sweet as a spouse-
love and care as a mother to my children.
Now she fusses at the fire – no longer ably
Time has made her my grumbling wife
with the hair grown white.
why can't she be as young and shy as
then...
As radiant when with the halo on her
head?!
The girl I loved? was pure innocence.

EN

Comas and colons

The tricks for rhyming

Both guilty and reproachful

Shall be claimed by time.

Who has done what?

I think it is better?

By life to be owed

Even after we die.

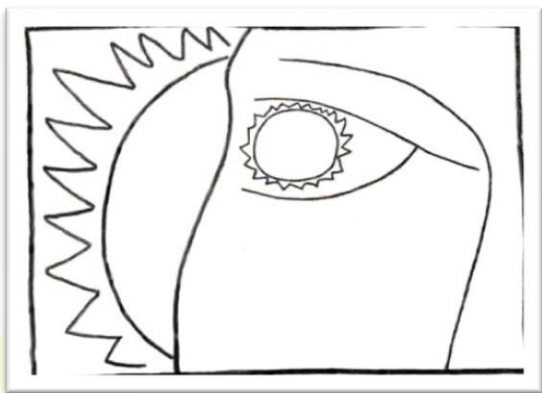
EN

A posy

A violet is of no size
But forces April come to life
Once I met her in the field
To give a kiss and grow wild.

The winter frost composed her freshness,
But of every heart she is desire
You can fondle her but twice
That's the flower she is like.

She could be a lovely lady
Or adorn your heart's dame.
They praise roses, poppies and the rest
But believe me... – far from that.

Հմոռն

Երեւան

ღაპოთ რაჯა

ერთხელ სოხუმში, აქაური მზისაგან
კარგა გვარიანად გარუჯული
სანაპიროზე ვსეირნობდი. ჩემთან
პატარა ბაბთებიანმა აფხაზმა გოგონამ
მოირბინა, ავტოგრაფი მთხოვა, მერე კი
თვალეები მორიდებისაგან მოწკურა,
ისე თითქოს ცაზე გამოკიდებულ
უზარმაზარი ბრდღვიალა, მზის
ბრწყინვალეობას თვალს ვერ
უსწორებსო, მერე თვალის გუბეები,
რადაცნაირად უკან გადაატრიალა და
უხერხული მოკრძალებით საკუთარი
თავის გადასამოწმებლად ჩამეკითხა,
ვარ თუ არა ის ინდოელი მსახიობი,
რომელსაც მან მიმამგვანა. ვერ გავბედე,
იმედი გამეცურებინა და, პატარა
ტანიას წიგნაკში, უკვე არსებულ ცემს
ავტოგრაფს, ქვეშ დიდი ასოებით,
დამაჯერებლობისათვის, მივაწერე:
დავით რაჯა.

ახლა წლების მერე ვპასუხობ მაგ
კითხვას ჩემო პატარა გოგონავ. თუმცა

ახლა მაგ კითხვას სულ სხვა შინარსი აქვს და ალბათ შენც უკვე ისეთივე პატარა გოგონას, ან ბიჭუნას დედა იქნები მაშინ რომ გულწრფელი-სიაღვლით მკითხა: თქვენ მსახიობი ხართ?... თუ ცხოვრება სცენაა და დმერთი მისი შემოქმედი, მაშინ მეც მსახიობი ვყოფილვარ! გამოდის ტყვილი არც მაშინ მითქვამს. მითუმეტეს, რომ როგორც ამიხსნეს რაჯობა მე 19-ე საუკუნის ქართველ კუდაბზიკა აზნაურობაზე რთული მოსაპოვებელი სულაც არ ყოფილა. თუ ინდოეთში კაცს სახლი აქვს, ცოლი ჰყავს და მის ეზოში ერთი-ორი ფეხმოტეხილი და თაბაშირ დადებული ქათამიც დაიარება, ასეთ კაცს პატივსაცემად რაჯას უწოდებენ. რაღაი ყველა ამ მოთხოვნას ვაკმაყოფილებ, რაჯაც ვყოფილვარ. ჰოდა ახლაც ასე გწერ შენი ძელი მეგობარი დავით რაჯა!

ამ დრამაში
რომელსაც
ცხოვრებას ვეძახით,

მე საშუალოზე, ოდნავ უფრო
წარმატებული საქმოსანის ანუ
ბიზნესმენის როლს ვთამაშობ. თუმცა:
მწერლის, პოეტის, კომპოზიტორის,
მხატვრის, ფილოსოფოსის ამპლუა
უფრო მიზიდავს, ყმაწვილობაში
მემომრისა თუ მშენებლის როლებიც
მქონია. ისეც ყოფილა ზოგჯერ
უარყოფითი გმირების როლებიც
შემხვედრია... მაგრამ როგორც უკვე
მოგახსენეთ, ეს ცხოვრება დრამაა და
არა კომედია! ამდენად ძირითადად
მსუქანი და მისი ღიპივით ღიდად
გამოცდილი საქმოსანი ბიძის ნიღბის
მოზომება მიწევს ხოლმე, თორემ ისე?!
სულის სიღრმეში გამოუსწორებელი
რომანტიკოსი გახლავართ! რადგან აქ
ადამიანებს შორის, დავეძებ სიყვარულს.
ადამიანებს ხომ, ამ ყველაზე საშინელ
მხეცებსა და მარიონეტებს ხეირიანად
არაფერი არ შეუძლიათ. მაშ რად
დავეძებ აქ, იმას რაც აქ არაა? იმად,
რომ არ მინდა ღვთისგან სიყვარულის
ამ უბადლო ნიჭით დაჯილდოებული

ვინმე ადამიანი შეუმჩნეველი არ
დამრჩეს, მინდა მადლი სიყვარულისა
მთელი ჩემი სხეულით შევიგრძნო და
გავისიგრძეგანო. მინდა ამ მადლ-
ღატააკ მიწაზე ვიპოვო ღმერთი....

შეყვარებული ადამიანიც ხომ პატარა
ღერთია თავის გულის-სწორისათვის.
ნუთუ არასოდეს არ შეგიმჩნევია
როგორ უხმაუროდ ზრუნავს ჩვენზე
უფალი? ასეთნაირად ადამიანები
მხოლოდ შეყვარებულისათვის ვიქცევით
ხოლმე და ისიც ძალიან იშვიათად.
არადა ყველაზე მეტად სწორედ მაშინ
გვავართ ჩვენს შემქმნელ ღმერთს როცა
უხმოდ ვუკეთებთ სიკეთეს მოყვასს და
უხმოდ ვზრუნავთ უცნობის
კეთილდღეობაზე.

ასე მგონია ადამიანის ღვთისადმი
ყველაზე დიდი მსახურება, უფლისაგან
ნაბოძები სიყვარულის ნიჭის
შენარჩუნება და
გამრავლება!

მგონი ვიპოვე
კიდევ ღმერთთან

ახლოს ყოფნის ფორმულა. აი შეხედეთ ჩემს უმცროს ქალშივილს, როგორ გულიანად იღიმება! შუათანას, უცხოს დანახვაზე სიმორცხვით, რომ ლოყები უწითლდება, ანდა უფროსს ხუჭუჭა დალაღებს ქვეშიდან, სიყვარულით ანთებულ ნახშირით შავ თვალებს, ნაკვერჩხლებივით, რომ აბრიალებს.

ანდა შეხედეთ ჩემს ცოლს, ძველებური ტაძრის ფრესკასავით თვალებით, რომ ამეტყველებულა, გაზაფხულის საოცარი სურნელს რომ დაატარებს თან და ახალი სიცოცხლის საშობად, რომ ემზადება და მითხარით ვინმემ!... გაბედეთ და მითხარით, რომ აქ დმერთის ხელი არაფერ შუაშია...! აი ვიპოვე და უხმოდ მთელის სულითა და სხეულით შევისრუტე ეს საოცარი გრძნობა და მიინდა ეს ნიჭი სხვებსაც გავუნაწილო, მთელს დუნიაზე მხოლოდ სიყვარულისაგან გაბრწყინებული ადამიანები დადიოდნენ. სწორედ ამიტომ უხმოდ ვლოცულობ შენთვის, ჩემო საყვარელო უცნობო მეგობარო და

შენც ამაყოლე შენი უხმო ღოცვა შენს
გულში... ჩემო საყვარელო ამ ამბის
წამკითხველო! ღმერთო ძლიერო! იესო
ქრისტე! ღმერთო შემქმნელო ქალის
და კაცის. შენ აამეტყველე შენს მსგავს
ხატებად შექმნილთა გულები
ერთმანეთის საკეთილდღეოდ,
ერთმანეთის კეთილმსურველად მოაქციე
მტერი და მოშურნე. ერთმანეთზე
ზრუნვაში, ერთურთის ძმობაში და
მეგობრობაში გასარჯე და გაჯაფე
მთელი საქართველო! ღმ-ერთო
შემოქმედო ყოველისა რასაც ვხედავთ
და ვერ ვხედავთ. შენ ხომ ყოველივე
ძალგიძს...! მოყვასის სიყვარულით
აავსე ჩვენი გულები და მაშინ ჩვენც
პატარა ღმ-ერთებად გადავიქცევით და
შეყვარებულებივით ვიზრუნებთ
ერთმანეთზე. რაჯებად და აზნაურებად
ადარ დავიყოფით, ადარც ომებს
გავაჩაღებთ. პირიქით შენგან ნაბოძებ
ამ უსაზღვრო ნიჭს,
სიყვარულს ერთ-
მანეთს

ვუწილადებთ, ერთ-მანეთს ხელი-ხელს ჩაკვდიდებთ და შენ განგადიდებთ ღმერთო! აი როცა სიყვარული გამეფდება, მთელი სამყარო შეერთდება და ყველანი შენში ერთად ვიქნებით, ერთი ერივით, ერთად, ერთმა ერთს რომ უერთ-გულოს. ერთით მეტად შევ-ერთ-დებით. ერთად-ერთო ღმერთო. და როცა მთელი სამყარო სიყვარულით შეერთდება ყველანი ერთად, ერთი კაცივით შენთან ერთად ვიქნებით ღმერთო! აი ახლა, ამდენი წლების მერე მე ისევ სოხუმის მზეს ვეფიცხები და მახსენდება "მე ვარ ნათელი და თქვენ ვერ მხედავთ".

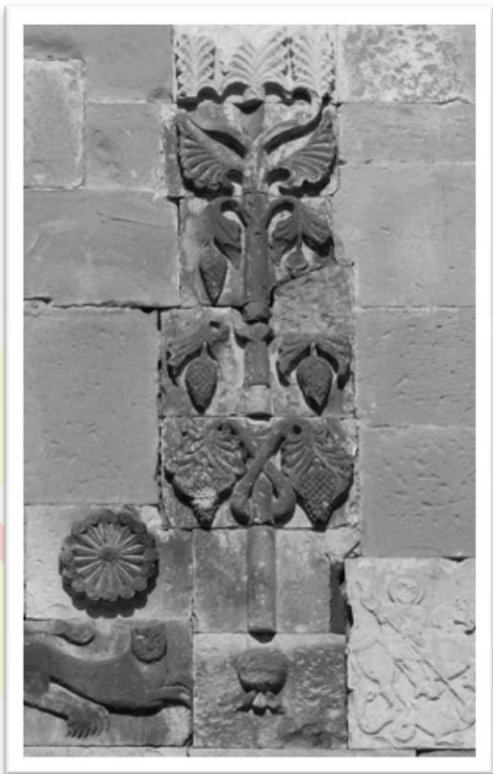
ახლა ვხვდები ეს მზეც შენა ხარ ღმერთო. მზითა და შენი სიყვარულით გარუჯული სანაპიროზე ვდგავარ ამრასთან და ავტოგრაფს მთხოვენ. ნეტავ იმ ტანიას შვილი თუა? როგორ მიუგავს თვალები. თუ მისია მიხვდება როცა წაიკითხავს, უხმოდ ვზრუნავ ტანიაზე და დიდი ასოებით,

დამაჯერებლად გამომყავს, “ჩემს
საუკეთესო მეგობარს, შენდამი
ზღვასავით უკიდებანო სიყვარულით და
ძმური ერთგულებით, შენი ძმად ნაფიცო
და გულწრფელი-სიალალთ შენი
მიჯნური----- დავით რაჯა”.

P.S. ჩემბან აღსარებად და პატიების
თხოვნად მიიღე, ეს ორიოდ
პრეტური სტრიქონი

და ისე მაინც ვერასოდეს ვერ
დაგივიწყებ,
რომ არ მახსოვდე, ●
ისე მაინც ვერასოდეს ვერ შეგიძლებ,
რომ არ მიყვარდე.
და ისევ შენი დავიწყება რომ
გადავწყვიტე.
ფიქრი ისევე შენით დავიწყე.

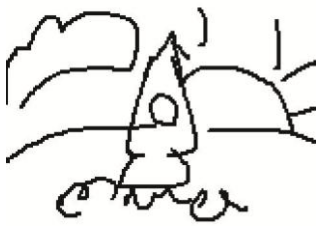

ვახუშტის უკუაღიარებლობა

ვაზის სიზმონია

ხშირად მეკითხებიან, რა უფრო მიყვარს ქვეყანაზე? სიყვარული ისეთი განზომილებაა, ალბათ რიგითობის მინიჭება ყოველგვარ რეალობას გასცდებოდა. სუფრო ადვილია გითხრათ რა მიყვარს, თუმცა ჩემისთანა ადამიანისათვის ეგეც ძალიან რთულია რადგან, **მე თავად სიყვარული მიყვარს,** რადგან სიყვარულია ყველაფრის სათავე, დასაწყისიცა და დასასრულიც, თავად უსასრულო და დაუსრულებელი, როგორც უზენაესი შემოქმედი ყოველივე ხილულისა თუ უხილავისა. მე მიყვარს წარსული შეცდომაც და მომავალი ჯერ არ შემდგარი წარმატებაც. რადგან, სამყარო, რომელიც ჩემს გარშემოა და თავად ჩემშია, ყოველივე ამისაგან შედგება.

მე მიყვარს უამრავი ადამიანი დედამიწაზე და

მერე ზეცად ასულ წინაპართა ხსოვნაც.

მზე მიყვარს ჩემი სამშობლო
საქართველო, ჩემი შვილები, ჯერ არ
დაბადებული შვილიშვილები,
მეგობრები და შენც ჩემო ახლად
შექენილო მეგობარო.

მე ძალიან მიყვარს მზე, რომელიც
სიცოცხლესა და სიყვარულს ჩუქნის
დედამიწას. მმიყვარს ჰატარა მთის
მდინარე, რომელიც მწვერვალზე
იბადება, მაგრამ ერთი წამითაც არ
ჩერდება, რათა იამაყოს ყინულოვან
მწვერვალზე ღმერთის სიახლოვეს
დაბადებით.

N მიყვარს ნაჯადული რომელიც
დაბადების თანავე თავქვე ეშვება, რომ
თავისნაირ ღელეებს შუერთდეს,
თავის და-ძმა ნაჯადულებს ხელი
ჩაჰჭიდოს, გულში ჩაიკრას და
მდინარედ იქცეს. რათა, სიცხისაგან
გათანგულ მინდორ-ველებს
მაცოცხლებელი წყლის შხეფები
შეახოს, თავის მადლიანი მკლავებით
მორწყას. მმწყურვალნი, პირგამშრალნი

ხე თუ ბალახი ერთიანად დააწყუროს ისე, რომ ჰირუტყვიც ჯი აამეტყველოს. K ჯიდევ მე მიყვარს ვაზი. მალთა ხეზე აზიდული, თუ აცოცებული გურული ადესა, რომელიც ამ მზისა და მდინარის ენერგიას თავისთავში აერთიანებს. რადგან მზე ვენახის დედაა, Y მზე ხომ ყოველ დღით თავის მზრუნველ სხივებს დედობრივი ალერსით შეავლებს დაბერილ მტევანს. სათითაოდ ჩაუკოცნის მარცლებს, მერე ჭიგოს მალთა აჰყვება და თითოეულ ნაოჭს სათუთად მიეფერება, მაგრამ თუ ნაყოფს სითბო და ალერსი დააქლო ცუდად გაზრდილი შვილივით მკვახე და უგემური გამოვა. K ჯბილს და თავს ერთიანად მოსჭრის მნახველსაც და გამზრდელსაც. თუ ზედმეტი გულმოდგინება მოუვიდა და მისცხო და მისცხო თავისი მწველი ხელები მთლად დააშრობს, დააჩიამიჩებს ნაყოფს და ნამეტანი მზრუნველობისგან დედიკოს ბიჭად გაზრდილს დაამსგავსებს. გარეგნულად ერთიც ჯაცსა ჰგავს და მეორეც

ყურძნის მტევანს, მაგრამ არც
ერთისგან გამოდნება რაიმე
ქვეყნისათვის სასიკეთო და არც
მეორესგან. ასეთმა ნაყოფმა ჩირად და
ჩამიჩად თუ ივარგა ეგეც ჯაია. სწორედ
აი აქ და ამ დროს არის აღზრდაში
მამის, - მდინარის დროული ჩარევა
საჭირო. დედისა და მზის
გადამეტებულმა მხურვალე ზრუნვამ,
ნაყოფი და ბალანა, რომ არ
გამოაშროს და არ გამოაჩამიჩოს,
მამამ ანუ მდინარემ თავისი
შვილობილი წყალუხვ, სიბრძნით სავე,
ლონიერ მკერდში ძლიერად უნდა
ჩაიკრას და სიცოცხლესთან ერთად
ცხოვრებისეული სიბრძნე და
ვაჟკაცობის სული უნდა ჩაჰბეროს.
მამა ნაქადულის ღიღინივით ტყბილი
რაკრაკით უნდა მოუყვეს მომავალ
ნაყოფს რაც თავად მთა და ბარ
შემოვლილს უნახავს და გაუგონია.
მდინარესავით ბუხუნი, ზოგჯერ ეი
შემზარავი

ღრიალი და ქვიდან
- ქვაზე ოსტატურად
ხტომა, ასწავლოს.

ხიდ ქვეშ თუ ვინროში, დინჯად
ქალაქელი არისტოკრატივით გავლა,
მინდორში ფეხტიტველა სოფლის
ბიჭვით ნავარდი დააგემოვნებინოს,
დაბლობში რბენა, ჯაცს-ჯაცობა, ვახს-
ვაზობა ახალ დადულებული მაჭარივით
ყლუპ-ყლუპად დააჭაშნაქებინოს, რომ
უცაბედად არ დაითროს. რედუნებით
უნდა ჩაბეროს მამობრივი
სიყვარულით შუხავებული წყლის
ვეებერთელა ძალა, რომ დედ-მამის,
მზისა და წყლის, ენერგია ერთ
უხარმაზარ სიყვარულის ნაყოფად
გადაიქცეს. ნაყოფი რომ რომ
საქმარისად წყლიანიც გამოვიდეს და
მზიანიც, ტკბილიც იყოს და
მათრობელაც , არც აბდალა
გამოვიდეს და არც ფირალის
ნასროლი დამბაჩასავით ჰქლავდეს
ჯაცს, **შავი იყოს და მზეს
გავდეს.** მე ჯიდევ ძალიან მიყვარს
ასეთი ყურძნისაგან, ალალი ჯაცის
მარჯვენით სუფთად დაწურული
ღვინო, ასეთი ღვინო ჯი არ გათრობს
ადამიანს, არამედ სიყვარულითა და
სითბოთი გავსებს, თითოეული

გამოცლილი სასმისი,
ადამიანის სხეულში იმ ენერჯის
გამოანთა ვისუფლებს რომელიც მზემ
და ნაქადულმა, მთელი წელი წვეთ-
წვეთობით დააგროვეს. მერე
ერთბაშად აფეთქდება მზე და
ნაქადული, ენერჯია ჯაჭვერი
რეაქციასავით დაივლის მთელ
სხეულს, ყველგან სიყვარულს
დააბუდებს და ნაქადულივით
აგარჯრავებს. მზე ხომ საოცარი
ნათელია!? უფლის ნათელივით ხომ
თვალს ვერც მას გაუსწორებ, თუ
გაუძალიანდი და ძლიერ ჩაუყინდი,
თვალის ჩინს აგირევს, ნარინჯისფერ
დისკოთ იქცევა, მერე მხედრად,
ქალად, ლომად, დიდ ოქროსფერად
ფაფარ-აშლილ ლომად გადაიქცევა და
ერთი მაგრად გაიზმორება, მერე
ათასობით ფერად-ფერად
ჭიანჭველად გადაიქცევა და სხვა და
სხვა მხარეს გაიქცევა. ბოლოს სულ
გაშავდება და
დაბნელდება.

დღე იქნება მაგრამ სიბნელისგან ვერაფერს დაინახავ. ასეთივე ბნელია მათთვისაც ვისაც რწმენა არ აქვს და კეთილი გულით უფლის ნათელს არ ატარებს. ყოველი დღე ბნელია ყოველი ჯაცისათვის თუ ჯაცი-ადამიანი თავად მზის ჰატარა ნაწილი არაა და თავისი მზეჯაცობით სხვას გზას არ უნათებს.

სამწუხაროდ მრავალი ისეთი ჯაცი მოიძებნება ჩვენში, დღისით მზისით რომ ცხოვრობს მაგრამ მის გარშემო უკუნია, რადგან ადამიანის ერთ-ერთი ძირითადი ნიჭი, სიკეთის კეთების ნიჭი დაუქარგავს და უმაღლოდ დარჩენილი ველარ ხელავს სამყაროს შემქმნელის ულამაზეს ნათელს.

ალბათ მზიანი ღამე ქვია ასეთ ყოფას?! რადგან დღეა მაგრამ ღამეა! ასე იცის ღვინომაც, რადგან ისიც მზისა და ნაქადულის შვილია და თუ უსიყვარულოდ მიეძალე, თვალეებს დაგიბნელებს, მორევში ჩაგახრჩობს.... მე კიდევ ძალიან მიყვარს ასეთი ღვინით, ღამაში ქალისა და სიყვარულის სადღე გრძელოს

ამოთქმა ქალისა რომელიც
ერთდროულად ძალიან გავს, მზეს,
მყინვარს და აიმ ნაქადულს, წელან რომ
მოგახსენებდით და თუ ასეთი ქალის
სიყვარული, ადესას მტევანივით,
ჰატოსანი, ალალი გულით არ
მოკრიფე და ღვინოსავით სუფთად არ
დაწურე ისე დაგიბნელებს გონს რომ,
გირჩევნია აღარასოდეს გაგიტენდეს...
ამ ფიალით იმ ქალის სადღეგრძელო
მიყვარს, უმზეო დღეს რომ
შემოგხვდება და მზე-ქალასავით
ცხოვრების სავალ გზას გაგინათებს.
მძისი ნათელით დაგანახვებს საით
წახვიდე, რა აკეთო და ქვეყნის კერიას,
რა სითბო შემატო. თუ ზენამ ასეთი
სიყვარულის ღირსი გაგხადა, მაშინ შენ
თავადაც ტრაპეზზე დანთებული
სანთელივით, წრფელი გულით უნდა
აერთო და მზე-ქაცივით დღე და ღამე
კეთილად იღვანო.

იღვანო უხმოდ,
უკან მოუხედავად
რათა შენი კეთილი
საქმით იმასაც

გაუნათო ვისთვისაც დღეა მაგრამ
ღამეა.

იღვანო ისე რომ მზის, ქალისა და
ღვინის ნათელს თვალი არასოდეს
გაუსწორო არ ჩაუჯინდე თორემ
თვალის ჩინს აგირევს, ნარინჯისფერ
ღისკოთ იქცევა, მერე მხედრად,
ქალად, ლომად, დიდ ოქროსფერად
ფაფარ-აშლილ ლომად გადაიქცევა და
ერთი მაგრად გაიზმორება, მერე
ათასობით ფერად-ფერად
ჭიანჭველად გადაიქცევა და სხვა და
სხვა მხარეს გაიქცევა, დაიფანტება
თვალის სინათლე და კიდევ ერთი
კაცისათვის დაბნელდება უმზეო დღე!
უხლა ვდგავარ ასე ადესა ყურძენივით,
მალთა ცისკენ ხელეზ-აპყრობილი და
სიცოცხლის ხეზე აცოცებას ვცდილობ.
F ფესვები მიწაში ღრმად მაქვს
გადგმული, რადგან ჩემი ჯიშიდან
ადრეც ბევრი კეთილი ნაყოფი
დანურულა და ბევრი მაჭარი
დადუღებულა, ზოგს ქვევრი
გაუხეთქავს და მიწა სისხლივით
წითელი ღვინით დაუხრჩვია, ბევრი

მთხლეც გადაუღიათ და
გადაუნმენდიათ მზეყაცებს. ფეხებთან
ჯამჯამა ნაჯადულები დამიდთან, ჩემი
ფესვიდან ამოყრილი შვილებისა და
შვილიშვილების სახით და მათი
სისხარტის შემხედვარეს არაფრის
აAAლარ მეშინია, რადგან ცისყენ
ხელებ აპყრობილი ადესასა ყურძენიც
სალოცავად ხელებ აღმართულ ჯაცს
გავს.... აბა მლოცველსა და შენტან
მოსაუბრეს რიტასი უნდა მეშინოდეს
ღმერთო? ძალიან დიდი ხნის უჯან,
როდესაც შენ, ერთ მზიან Dღღეს
ჯამჯამა ნაჯადულის წვეთებით, ნათელი
მეცი და ჩემში ჩასახლდი, როდესაც
ჩემი გული შენს ტაძრად აყურთხე და ეს
მიწის პატარა ბურთი სახლად მარგუნე,
აი მაშინ სულ ერთი წამით თვალთ
გაგისწორე ღმერთო, შენ ათასფერად
მოელვარე ცისარტყელას გავდი, ი
ოღონდ ათასჯერ ჯიდევ უფრო
მოელვარესა და ფერადოვანს, მაშინ
ვიგრძენი რომ შენ
ჩემში იყავი და მე
მარადიული ვარ
შენში, ისევე

როგორც ახლად აყვავებული
ათასწლოვანი ვაზის სიმფონია,
რადგან შენ თავად ხარ სიყვარული და
მე ეს სიყვარული მიყვარს შენში.

იერუსალიმი – ვია დოლოროსა
გოლგოთას გზა

ღვთისმშობლის ყველაზე დიდი ძანდაკება
(40 მეტრი) მსოფლიოში სიღიძით 89 9-ე

კვარიათი

ღაზუტად “კვარია ათა”
მებრულებ “კვართი ათაშუ”
ლიტერატურულად კვართი აქა

1453 კონსტანტინეპოლი დაიგა და მრავალი სიწმიდით აღმოსავლეთით გადასარჩენად დაიძრა სწორედ მათი ჩამოტრიალდა ღვთისმშობლის კვართი. ღვთისმშობლის თანახმად: მღვდარს ქლივის ბაღარჩენილმა ბრძენმა, მართულ მი წაზე სწოვ. კვარიათში შეისვენეს და სწორედ ამ მთაზე მოხდა ღვთისმშობლის სასწაულებრივი გამოცხადება. ზეცა ბანათდა, ცეცხლოვანი ბრწყინვალება გამოჩნდა მთაზე და ხმა გაისმა: “ესაა ჩემი წილხვედრი ივერია, რომელიც გადაჩნდა და ბაბრწყინდება და ამის დატურად ჩემი კვარითიც აქ და რჩება” ბრძანა თავად ღვთისმშობლმა ამ ადგილს ღვთისმშობლის ეპახიან 300 წელი არც მუსლიმები შეხებიაან. აქვე აშენებულია ეკლესიაც. ორ ბანს ომბეზიანი ფიგურა “მონუმენტური ბორელივი” მართლმადიდებლურ

ბანონიბას არ ეწინაღობებოა!!!

ღანბი ბანბონილაქი
877 74 07 30, 32 26 32

ჩემი ცხოვრების მთავარი პროექტი

გორეთიეფი ჯანონიყური და მართლმადიდებლურიის

და ხელგაშლილია ეპროკისათვის

სარჩევო

aRdgoma.....	3
guli.....	4
poeti.....	5
ukvdaveba.....	6
amaRleba.....	7
sagalobeli.....	9
WeSmariteba.....	11
locva RvTismSoblisadmi.....	12
asea wesi oxeri.....	14
giorgoba.....	15
megobars.....	17
.....	18
simRera dioskuriaze	19
gvariSviloba.....	20
strigonis suli.....	21
SenSi vicani.....	23
mze-kaci.....	28
modi es gulic.....	31
RmerTma erTi erTad.....	33
ilia meores.....	35
nugeSi.....	38
mTawmindas vumxel.....	40
erTi rCeva.....	45
pawawina qalbatono.....	46
soxumuri balada.....	48
saqarTvelo gabrwyindeba.....	51
erTsulovneba.....	54
Tbili-gulis.	57

epitafia v.g-s.....	59
naTliis locva.....	60
(IX)OYE.....	62
keTili sityviT.....	65
me da is.....	66
droa Senebis da gadarCenis.....	67
samijnuro.....	71
sizmari.....	72
ia	73
ciras.....	74
ukanaskneli pirveli kocna.....	77
o siyvarulo.....	79
labirinTi	82
Savi feria.....	85
xuTi wuTi.....	86
qali bage xaliani.....	87
eh, ukve dahkres samebis zarebs.....	88
nuRar mimatoveb.....	89
me marad iq var sadac Sena xar.....	90
qarTveli qali sul sxvaa.....	91
fexmZime xaTos.....	95
xis nergi.....	97
salome k.-s.....	98
da da da.....	99
marias.....	100
CemTvis sTovs.....	101
pasuxad Tea xitirs.....	103
Cems xaTos.....	105
melnisfer afras.....	106
pirveli Rame.....	108
buniobis surneli.....	109

sami saaTi.....	111
dilis sizmari.....	113
TviT siyvarulic melnisferia..	115
Aakrostixi.....	117
ucnob mxatvar gogonas.....	118
TeTri da Savi.....	120
Nnunukas.....	124
nuTu mzada xar?	125
SiSi 'mzadyofnis.....	126
Cemi suli, Seni suli.....	127
ara balaxis da ara qalis.....	128
me menatreba Seni saxe.....	129
patara barbara-s.....	130
stumari.....	131
balavaris mowafeebs.....	132
naxevrad savses.....	133
tele-cenzorebs.....	135
gudauri.....	136
Cildoskua.....	138
mZime da ori wertili.....	142
Warum bist du müde.....	153
на «Гюртели»	154
дух с подвижник.....	155
лена налимova.....	157
proza	
ღაგოთ რაჭა.....	166
ვაზის სიმზონია	175
სიცოცხლის ხე ანუ Curriculum Vitae	

520

40 33

7

460

კ
ვ
ა
რ
ი
ა
თ
ი

წაწი

აი ნახეთ, აი ნახეთ, თუ არ გჯერათ!?
ხვალი წიხმარე კაზადონზე, საქართველოს
მოძავალი, როგორ ღაღად ვაბრწყინდება !!!

Handwritten signature

საქართველოს ეროვნული
სამშენებლო ცენტრი

თბილისი, თბილისი
A.S.C. "BAYT-ART"